

CODUL DE PROCEDURA FISCALA din 24 decembrie 2003

(*republicat*)(**actualizat**)

(Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 republicată)

EMITENT • **GUVERNUL**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 863 din 26 septembrie 2005**

Data intrării în vigoare **26-09-2005**

Formă consolidată valabilă la data 01-01-2006

Prezenta formă consolidată este valabilă începând cu data de 01-01-2006 până la data de 22-01-2006

Atenție, se afisează forma consolidată a COD PROCEDURA FISCALA din 24 decembrie 2003(Republicata 2) din Monitorul Oficial nr.863 din 26-09-2005

*) Republicată în temeiul [art. III din Ordonanța Guvernului nr. 20/2005](#) pentru modificarea și completarea [Ordonanței Guvernului nr. 92/2003](#) privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 31 ianuarie 2005, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 210/2005](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 5 iulie 2005, dându-se textelor o nouă numerotare.

[Ordonanța Guvernului nr. 92/2003](#) privind Codul de procedură fiscală a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 24 iunie 2004 și a mai fost modificată prin [Legea nr. 241/2005](#) pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005.

**) Textul initial a fost publicat în MONITORUL OFICIAL nr. 863 din 26 septembrie 2005. Aceasta este forma actualizată de S.C. "Centrul Teritorial de Calcul Electronic" S.A. Piatra Neamț până la data de 1 ianuarie 2006, cu modificările și completările aduse de: [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 129 din 15 septembrie 2005](#); [RECTIFICAREA nr. 92 din 24 decembrie 2003](#); [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 165 din 24 noiembrie 2005](#); [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 181 din 14 decembrie 2005](#); [LEGEA nr. 210 din 4 iulie 2005](#).

***) Conform [art. IV, alin. \(2\) din LEGEA nr. 210 din 4 iulie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 580 din 5 iulie 2005, în toate actele normative în care se face referire la noțiunile de dobanzi și/sau penalități de întârziere aceste noțiuni se înlocuiesc cu noțiunea de majorări de întârziere.

Titlul I

Dispozitii generale

Capitolul I

Domeniul de aplicare a Codului de procedura fiscală

Articolul 1

Sfera de aplicare a Codului de procedura fiscală

(1) Prezentul cod reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal**).

**) [Legea nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

(2) Prezentul cod se aplică și pentru administrarea drepturilor vamale, precum și pentru administrarea creanțelor provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit legii, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel.

(3) Prin administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat se înțelege ansamblul activităților desfășurate de organele fiscale în legătură cu:

- a) înregistrarea fiscală;
- b) declararea, stabilirea, verificarea și colectarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat;
- c) soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale.

Articolul 2

Raportul Codului de procedura fiscală cu alte acte normative

- (1) Administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute la art. 1, se îndeplinește potrivit dispozițiilor Codului de procedura fiscală, ale Codului fiscal, precum și ale altor reglementări date în aplicarea acestora.
- (2) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.
- (3) Unde prezentul cod nu dispune se aplică prevederile Codului de procedura civilă.

Articolul 3

Modificarea și completarea Codului de procedura fiscală

- (1) Prezentul cod se modifică și se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia.
- (2) Orice modificare sau completare la prezentul cod intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege.

Articolul 4

Funcționarea Comisiei fiscale centrale

- (1) Comisia fiscală centrală constituită potrivit [art. 6 din Legea nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal are responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a prezentului cod.
- (2) Deciziile Comisiei fiscale centrale cu privire la aplicarea unitară a prezentului cod, precum și a Codului fiscal sunt obligatorii pentru funcționarii publici din cadrul organelor fiscale.

Capitolul II

Principii generale de conduită în administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

Articolul 5

Aplicarea unitară a legislației

Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislației fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

Articolul 6

Exercitarea dreptului de apreciere

Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța starilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.

Articolul 7

Rolul activ

- (1) Organul fiscal instiintează contribuabilul asupra drepturilor și obligațiilor ce îi revin în desfășurarea procedurii potrivit legii fiscale.
- (2) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.
- (3) Organul fiscal are obligația să examineze în mod obiectiv starea de fapt, precum și să îndrume contribuabilii pentru depunerea declarațiilor și a altor documente, pentru corectarea declarațiilor sau a documentelor, ori de câte ori este cazul.
- (4) Organul fiscal decide asupra felului și volumului examinarilor, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege.
- (5) Organul fiscal îndrumă contribuabilul în aplicarea prevederilor legislației fiscale. Îndrumarea se face fie ca urmare a solicitării contribuabililor, fie din inițiativa organului fiscal.

Articolul 8

Limba oficială în administrația fiscală

- (1) Limba oficială în administrația fiscală este limba română.
- (2) Dacă la organele fiscale se depun petiții, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organele fiscale vor solicita ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizați.
- (3) Dispozițiile legale cu privire la folosirea limbii minorităților naționale se aplică în mod corespunzător.

Articolul 9

Dreptul de a fi ascultat

- (1) Înaintea luării deciziei organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.

- (2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:
- a) intarzierea în luarea deciziei determina un pericol pentru constatarea situației fiscale reale privind executarea obligațiilor contribuabilului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;
 - b) situația de fapt prezentată urmează să se modifice nesemnificativ cu privire la cuantumul creanțelor fiscale;
 - c) se accepta informațiile prezentate de contribuabil, pe care acesta le-a dat într-o declarație sau într-o cerere;
 - d) urmează să se ia măsuri de executare silită.

Articolul 10

Obligația de cooperare

- (1) Contribuabilul este obligat să coopereze cu organele fiscale în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, și prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute.
- (2) Contribuabilul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităților juridice și efective ce îi stau la dispoziție.

Articolul 11

Secretul fiscal

- (1) Funcționarii publici din cadrul organului fiscal, inclusiv persoanele care nu mai dețin această calitate, sunt obligați, în condițiile legii, să pastreze secretul asupra informațiilor pe care le dețin ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.
- (2) Informațiile referitoare la impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat pot fi transmise numai:
- a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;
 - b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate în baza unor convenții;
 - c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;
 - d) în alte cazuri prevăzute de lege.
- (3) Autoritatea care primește informații fiscale este obligată să pastreze secretul asupra informațiilor primite.
- (4) Este permisă transmiterea de informații cu caracter fiscal în alte situații decât cele prevăzute la alin. (2), în condițiile în care se asigură ca din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice sau juridice.
- (5) Nerespectarea obligației de păstrare a secretului fiscal atrage răspunderea potrivit legii.

Articolul 12

Buna-credință

Relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe buna-credință, în scopul realizării cerințelor legii.

Capitolul III

Aplicarea prevederilor legislației fiscale

Articolul 13

Interpretarea legii

Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.

Articolul 14

Criteriile economice

Veniturile, alte beneficii și valori patrimoniale sunt supuse legii fiscale indiferent dacă sunt obținute din activități ce îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale.

Articolul 15

Eludarea legislației fiscale

- (1) În cazul în care, eludându-se scopul legii fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impunere reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.
- (2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 23.

Capitolul IV

Raportul juridic fiscal

Articolul 16

Conținutul raportului de drept procedural fiscal

Raportul de drept procedural fiscal cuprinde drepturile și obligațiile ce revin părților, potrivit legii, pentru îndeplinirea modalităților prevăzute pentru stabilirea, exercitarea și stingerea drepturilor și obligațiilor părților din raportul de drept material fiscal.

Articolul 17

Subiectele raportului juridic fiscal

- (1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitatile administrativ-teritoriale, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.
- (2) Contribuabilul este orice persoană fizică ori juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume bugetului general consolidat, în condițiile legii.
- (3) Statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale teritoriale.
- (4) Unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.
- (5) Agenția Națională de Administrare Fiscală, unitățile sale teritoriale, precum și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale sunt denumite în prezentul cod organe fiscale.

Articolul 18

Imputernicirii

- (1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul poate fi reprezentat printr-un imputernicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în imputernicire sau stabilite de lege, după caz.
- (2) Imputernicitul este obligat să înregistreze la organul fiscal actul de imputernicire, în forma autentică și în condițiile prevăzute de lege. Revocarea imputernicirii operează față de organul fiscal de la data înregistrării actului de revocare.
- (3) În cazul reprezentării contribuabililor în relațiile cu organele fiscale prin avocat, forma și conținutul imputernicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.
- (4) Contribuabilul fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organele fiscale, trebuie să desemneze un imputernicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească obligațiile acestuia față de organul fiscal.
- (5) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

Articolul 19

Numirea curatorului fiscal

- (1) Dacă nu există un imputernicit potrivit art. 18, organul fiscal, în condițiile legii, va solicita instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru contribuabilul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrănetii sau unui handicap de orice fel, nu poate să își exercite și să își îndeplinească personal drepturile și obligațiile ce îi revin potrivit legii.
- (2) Pentru activitatea sa curatorul fiscal va fi remunerat potrivit hotărârii judecătorești, toate cheltuielile legate de aceasta reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

Articolul 20

Obligațiile reprezentanților legali

- (1) Reprezentanții legali ai persoanelor fizice și juridice, precum și ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligați să îndeplinească obligațiile fiscale ale persoanelor reprezentate, în numele și din averea acestora.
- (2) În cazul în care, din orice motiv, obligațiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociații răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

Titlul II

Dispoziții generale privind raportul de drept material fiscal

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 21

Creanțele fiscale

- (1) Creanțele fiscale reprezintă drepturi patrimoniale care, potrivit legii, rezultă din raporturile de drept material fiscal.
- (2) Din raporturile de drept prevăzute la alin. (1) rezultă atât conținutul, cât și cuantumul creanțelor fiscale, reprezentând drepturi determinate constând în:
 - a) dreptul la perceperea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, dreptul la rambursarea taxei pe valoarea adăugată, dreptul la restituirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit alin. (4), denumite creanțe fiscale principale;
 - b) dreptul la perceperea dobanzilor și penalităților de întârziere, în condițiile legii, denumite creanțe fiscale accesorii.

(3) În cazurile prevăzute de lege, organul fiscal este îndreptăţit să solicite stingerea obligaţiei fiscale de către cel îndatorat să execute acea obligaţie în locul debitorului.

(4) În măsura în care plata sumelor reprezentând impozite, taxe, contribuţii şi alte venituri ale bugetului general consolidat se constată că a fost fără temei legal, cel care a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.

Articolul 22

Obligaţiile fiscale

Prin obligaţii fiscale, în sensul prezentului cod, se înţelege:

- a)** obligaţia de a declara bunurile şi veniturile impozabile sau, după caz, impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat;
- b)** obligaţia de a calcula şi de a înregistra în evidenţele contabile şi fiscale impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat;
- c)** obligaţia de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuţiile şi alte sume datorate bugetului general consolidat;
- d)** obligaţia de a plăti dobânzi şi penalităţi de întârziere, aferente impozitelor, taxelor, contribuţiilor şi altor sume datorate bugetului general consolidat, denumite obligaţii de plată accesorii;
- e)** obligaţia de a calcula, de a reţine şi de a înregistra în evidenţele contabile şi de plată, la termenele legale, impozitele şi contribuţiile care se realizează prin stopaj la sursă;
- f)** orice alte obligaţii care revin contribuabililor, persoane fizice sau juridice, în aplicarea legilor fiscale.

Articolul 23

Nasterea creanţelor şi obligaţiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanţa fiscală şi obligaţia fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naşte dreptul organului fiscal de a stabili şi a determina obligaţia fiscală datorată.

Articolul 24

Stingerea creanţelor fiscale

Creanţele fiscale se sting prin încasare, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripţie şi prin alte modalităţi prevăzute de lege.

Articolul 25

Creditorii şi debitorii

(1) În raporturile de drept material fiscal, creditorii sunt persoanele titulare ale unor drepturi de creanţa fiscală prevăzute la art. 21, iar debitorii sunt acele persoane care, potrivit legii, au obligaţia corelativă de plată a acestor drepturi.

(2) În cazul în care obligaţia de plată nu a fost îndeplinită de debitor, debitorii devin, în condiţiile legii, următorii:

- a)** mostenitorul care a acceptat succesiunea contribuabilului debitor;
- b)** cel care preia, în tot sau în parte, drepturile şi obligaţiile debitorului supus divizării, fuziunii ori reorganizării judiciare, după caz;
- c)** persoana careia i s-a stabilit răspunderea în conformitate cu prevederile legale referitoare la faliment;
- d)** persoana care îşi asumă obligaţia de plată a debitorului, printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în forma autentică, cu asigurarea unei garanţii reale la nivelul obligaţiei de plată;
- e)** alte persoane, în condiţiile legii.

Articolul 26

Platitorul

(1) Platitor al obligaţiei fiscale este debitorul sau persoana care în numele debitorului, conform legii, are obligaţia de a plăti sau de a reţine şi de a plăti, după caz, impozite, taxe, contribuţii, amenzi şi alte sume datorate bugetului general consolidat.

(2) Pentru persoanele juridice cu sediul în România, care au sedii secundare, platitor de obligaţii fiscale este persoana juridică, cu excepţia impozitului pe venitul din salarii, pentru care plata impozitului se face, potrivit legii, de către sediile secundare ale persoanei juridice.

Articolul 27

Răspunderea solidară

(1) Pentru obligaţiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condiţiile prezentului cod răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

- a)** persoanele fizice sau juridice care, în cei 3 ani anteriori datei declarării insolabilităţii, cu rea-credinţă, dobândesc în orice mod active de la debitorii care îşi provoacă astfel insolabilitatea;

b) administratorii, asociații, actionarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credința, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acestora.

(2) Raspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent, persoana juridică care, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se afla sub control comun cu debitorul, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) desfășoară aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul;

b) utilizează cu orice titlu active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale utilizatorului;

c) are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;

d) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(3) În înțelesul alin. (2), termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaților unei societăți comerciale ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți comerciale ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

Articolul 28

Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

(1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 27 se va stabili potrivit dispozițiilor prezentului articol.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1) organul fiscal va întocmi o decizie în care vor fi arătate motivele de fapt și de drept pentru care este angajată răspunderea persoanei în cauză. Decizia se va supune spre aprobare conducerii organului fiscal.

(3) Decizia aprobată potrivit alin. (2) constituie titlu de creanță privind obligația la plată a persoanei răspunzătoare potrivit art. 27 și va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele:

a) codul de identificare fiscală a persoanei răspunzătoare, obligată la plată obligației debitorului principal, precum și orice alte date de identificare;

b) numele și prenumele sau denumirea debitorului principal; codul de identificare fiscală; domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare;

c) cuantumul și natura sumelor datorate;

d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii.

(4) Răspunderea va fi stabilită atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(5) Titlul de creanță prevăzut la alin. (3) va fi comunicat persoanei obligate la plată, menționându-se că aceasta urmează să facă plata în termenul stabilit.

(6) Titlul de creanță comunicat potrivit alin. (5) poate fi atacat în condițiile legii.

Articolul 29

Drepturile și obligațiile succesorilor

(1) Drepturile și obligațiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condițiile dreptului comun.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obligației de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

Articolul 30

Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabililor

(1) Creanțele principale sau accesorii privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabililor, precum și sumele afectate garantării executării unei obligații fiscale pot fi cesionate numai după stabilirea lor potrivit legii.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

Capitolul II

Domiciliul fiscal

Articolul 31

Domiciliul fiscal

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agentia Națională de Administrare Fiscala, prin domiciliu fiscal se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

c) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, adresa persoanei care reprezintă asocierile sau entitatea, iar în lipsa unei asemenea persoane, adresa domiciliului fiscal al oricăruia dintre asociați.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, intreruperile de scurtă durată nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. b) și c), domiciliul fiscal este locul în care se afla majoritatea activelor.

(4) În cazul celorlalte creanțe fiscale ale bugetului general consolidat, prin domiciliu fiscal se înțelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.

Titlul III

Dispoziții procedurale generale

Capitolul I

Competența organului fiscal

Articolul 32

Competența generală

(1) Organele fiscale au competența generală privind administrarea creanțelor fiscale, exercitarea controlului și emiterea normelor de aplicare a prevederilor legale în materie fiscală.

(2) În cazul impozitului pe venit, prin hotărâre a Guvernului se poate stabili altă competență specială de administrare.

(3) Impozitele, taxele și alte sume care se datorează, potrivit legii, în vamă sunt administrate de către organele vamale.

Articolul 33

Competența teritorială

(1) Pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, competența revine aceluși organ fiscal, județean, local sau al municipiului București stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului sau al platitorului de venit, în cazul impozitelor și contribuțiilor realizate prin stopaj la sursă, în condițiile legii.

(2) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României printr-un sediu permanent, competența revine organului fiscal pe al cărui teritoriu se realizează, în întregime sau cu preponderanță, cifra de afaceri.

(3) Pentru administrarea de către organele fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală a creanțelor fiscale datorate de marii contribuabili, inclusiv de sediile secundare ale acestora, competența poate fi stabilită în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), prin ordin al ministrului finanțelor publice, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Articolul 34

Competența în cazul sediilor secundare

În cazul în care contribuabilul are, potrivit legii, obligații de plată la sedii secundare, competența teritorială pentru administrarea acestora revine organului fiscal în a cărei rază teritorială acestea se află situate.

Articolul 35

Competența teritorială a compartimentelor de specialitate ale autorităților administrației publice locale. Compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale sunt competente pentru administrarea impozitelor, taxelor și a altor sume datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale.

Articolul 36

Competența specială

(1) În situația în care contribuabilul nu are domiciliu fiscal, competența teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și pentru luarea de urgență a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariție a elementelor de identificare a bazei de impunere reale, precum și în caz de executare silită.

Articolul 37

Conflictul de competență

(1) Există conflict de competență când două sau mai multe organe fiscale se declară deopotrivă competente sau necompetente. În acest caz organul fiscal care s-a investit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent va continua procedura în derulare și va solicita organului ierarhic superior comun să hotărască asupra conflictului.

(2) În situația în care organele fiscale între care apare conflictul de competență nu sunt subordonate unui organ ierarhic comun, conflictul de competență ăvit se soluționează de către Comisia fiscală centrală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

(3) În cazul bugetelor locale, Comisia fiscală centrală se completează cu câte un reprezentant al Asociației Comunelor din România, Asociației Orașelor din România, Asociației Municipiilor din România, Uniunii Naționale a Consiliilor Județene din România, precum și al Ministerului Administrației și Internelor.

Articolul 38

Acord asupra competenței

Cu acordul organului fiscal care, conform prevederilor prezentului cod, detine competența teritorială, precum și al contribuabilului în cauză, un alt organ fiscal poate prelua activitatea de administrare a acestuia.

Articolul 39

Conflictul de interese

Funcționarul public din cadrul organului fiscal implicat într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:

- a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil, este sot/sotie al/a contribuabilului, este ruda până la gradul al 3-lea inclusiv a contribuabilului, este reprezentant sau imputernicit al contribuabilului;
- b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj direct;
- c) există un conflict între el, sotul/sotia, rudele sale până la gradul al III-lea inclusiv și una dintre părți sau sotul /sotia, rudele părții până la gradul al 3-lea inclusiv;
- d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Articolul 40

Abținerea și recuzarea

(1) Funcționarul public care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 39 este obligat să instiinteze conducătorul organului fiscal și să se abțină de la îndeplinirea procedurii.

(2) În cazul în care conflictul de interese se referă la conducătorul organului fiscal, acesta este obligat să instiinteze organul ierarhic superior.

(3) Abținerea se propune de funcționarul public și se decide de îndată de conducătorul organului fiscal sau de organul ierarhic superior.

(4) Contribuabilul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea funcționarului public aflat în conflict de interese.

(5) Recuzarea funcționarului public se decide de îndată de către conducătorul organului fiscal sau de organul fiscal ierarhic superior. Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competență. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

Capitolul II

Actele emise de organele fiscale

Articolul 41

Notiunea de act administrativ fiscal

În înțelesul prezentului cod, actul administrativ fiscal este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.

Articolul 42

Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de pret în avans

(1) Soluția fiscală individuală anticipată este actul administrativ fiscal emis de Ministerul Finanțelor Publice în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului, referitoare la reglementarea unor situații fiscale de fapt viitoare.

(2) Acordul de pret în avans este actul administrativ fiscal emis de Ministerul Finanțelor Publice în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului, referitoare la stabilirea condițiilor și modalităților în care urmează a fi

determinate, pe parcursul unei perioade fixe de timp, preturile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate între persoane afiliate, astfel cum sunt definite în [Legea nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de pret în avans sunt opozabile și obligatorii față de organele fiscale, numai dacă termenii și condițiile acestora au fost respectate de către contribuabil.

(4) Procedura referitoare la obținerea soluției fiscale individuale anticipate și a acordului de pret în avans va fi aprobată prin hotărâre a Guvernului.

(5) La data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe se abroga alin. (5)-(8) ale [art. 6 din Legea nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Articolul 43

Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite numai în forma scrisă.

(2) Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;

c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei imputernicite de contribuabil, după caz;

d) obiectul actului administrativ fiscal;

e) motivele de fapt;

f) temeiul de drept;

g) numele și semnatura persoanelor imputernicite ale organului fiscal, potrivit legii;

h) stampila organului fiscal emitent;

i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;

j) mențiuni privind audierea contribuabilului.

(3) Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) prin intermediul mijloacelor informatice este valabil și în cazul în care nu poartă semnatura persoanelor imputernicite ale organului fiscal, potrivit legii, și stampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.

(4) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc categoriile de acte administrative care se emit în condițiile alin. (3).

Articolul 44

Comunicarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului caruia îi este destinat. În situația contribuabililor fără domiciliu fiscal în România, care și-au desemnat imputernicit potrivit art. 18 alin. (4), precum și în situația numirii unui curator fiscal, în condițiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică imputernicitului sau curatorului, după caz.

(2) Actul administrativ fiscal se comunică după cum urmează:

a) prin prezentarea contribuabilului la sediul organului fiscal emitent și primirea actului administrativ fiscal de către acesta sub semnatura, data comunicării fiind data ridicării sub semnatura a actului;

b) prin remiterea, sub semnatura, a actului administrativ fiscal de către persoanele imputernicite ale organului fiscal, potrivit legii, data comunicării fiind data remiterii sub semnatura a actului;

c) prin posta, la domiciliul fiscal al contribuabilului, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, precum și prin alte mijloace, cum sunt fax, e-mail, dacă se asigură transmiterea textului actului administrativ fiscal și confirmarea primirii acestuia;

d) prin publicitate.

(3) Comunicarea prin publicitate se face prin afisarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de Internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. Actul administrativ fiscal se considera comunicat în termen de 15 zile de la data afisării anunțului.

(4) Dispozițiile Codului de procedură civilă privind comunicarea actelor de procedură sunt aplicabile în mod corespunzător.

Articolul 45

Opozabilitatea actului administrativ fiscal

Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

Articolul 46

Nulitatea actului administrativ fiscal

Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei imputernicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei imputernicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu.

Articolul 47

Desființarea sau modificarea actelor administrative fiscale

Actul administrativ fiscal poate fi modificat sau desființat în condițiile prezentului cod.

Articolul 48

Indreptarea erorilor materiale

Organul fiscal poate indrepta erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului. Actul administrativ corectat se va comunica contribuabilului, potrivit legii.

Capitolul III

Administrarea și aprecierea probelor

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 49

Mijloace de proba

(1) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de proba, putând proceda la:

- a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabililor și a altor persoane;
- b) solicitarea de expertize;
- c) folosirea înscrisurilor;
- d) efectuarea de cercetări la fața locului.

(2) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.

Articolul 50

Dreptul organului fiscal de a solicita prezenta contribuabilului la sediul sau

Organul fiscal poate solicita prezenta contribuabilului la sediul sau pentru a da informații și lamuriri necesare stabilirii situației sale fiscale reale. Odata cu această solicitare, când este cazul, organul fiscal va indica și documentele pe care contribuabilul este obligat să le prezinte.

Articolul 51

Comunicarea informațiilor între organele fiscale

Dacă într-o procedură fiscală se constată fapte care prezintă importanță pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale își vor comunica reciproc informațiile deținute.

Secțiunea a 2-a

Informații și expertize

Articolul 52

Obligația de a furniza informații

(1) Contribuabilul sau altă persoană imputernicită de acesta are obligația de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. Organul fiscal poate solicita informații și altor persoane numai atunci când starea de fapt fiscală nu a fost clarificată de către contribuabil. Informațiile furnizate de alte persoane vor fi luate în considerare numai în măsura în care sunt confirmate și de alte mijloace de proba.

(2) Cererea de furnizare a informațiilor se formulează în scris și va specifica natura informațiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale și documentele care susțin informațiile furnizate.

(3) Declarația persoanelor obligate potrivit alin. (1) să furnizeze informații va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.

(4) În situația în care persoana obligată să furnizeze informația în scris este, din motive independente de voința sa, în imposibilitate de a scrie, organul fiscal întocmește un proces-verbal.

Articolul 53

Obligația băncilor de a furniza informații

(1) Băncile sunt obligate sa comunice organelor fiscale lista titularilor persoane fizice, juridice sau orice alte entități fără personalitate juridica ce deschid ori inchid conturi, forma juridica pe care acestia o au și domiciliul sau sediul acestora. Comunicarea se va face bilunar, cu referire la conturile deschise sau închise în perioada anterioara acesteia și va fi adresata Ministerului Finanțelor Publice.

(2) Ministerul Finanțelor Publice împreună cu Banca Națională a României vor elabora proceduri privind transmiterea informațiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Ministerul Finanțelor Publice, la cererea justificata a autorităților publice centrale și locale, va transmite informațiile deținute în baza alin. (1), în scopul indeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege.

Articolul 54

Expertiza

(1) Ori de cate ori considera necesar, organul fiscal are dreptul sa apeleze la serviciile unui expert pentru intocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat sa comunice contribuabilului numele expertului.

(2) Contribuabilul poate să numeasca un expert pe cheltuiuala proprie.

(3) Expertii au obligația sa pastreze secretul fiscal asupra datelor și informațiilor pe care le dobândesc.

(4) Expertiza se întocmește în scris.

(5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol vor fi platite de la bugetele organelor fiscale care au apelat la serviciile expertului, după caz.

Secțiunea a 3-a

Verificarea inregistrurilor și cercetarea la fața locului

Articolul 55

Prezentarea de inregistruri

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul are obligația sa puna la dispoziția organului fiscal registre, evidente, documente de afaceri și orice alte inregistruri. Organul fiscal are dreptul de a solicita și altor persoane inregistruri, dacă starea de fapt fiscala nu a fost clarificata pe baza inregistrurilor puse la dispoziție de către contribuabili.

(2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziție a inregistrurilor la sediul sau ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte.

(3) Organul fiscal are dreptul sa retina, în scopul protejarii împotriva instrainarii sau distrugerii, documente, acte, inregistruri, registre și documente financiar-contabile sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării și achitarii obligațiilor fiscale de către contribuabili, pe o perioadă de maximum 30 de zile. În cazuri excepționale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de retinere poate fi prelungita cu maximum 90 de zile.

Articolul 56

Cercetarea la fața locului

(1) În condițiile legii, organul fiscal poate efectua o cercetare la fața locului, intocmind în acest sens proces-verbal.

(2) Contribuabilii au obligația să permită functionarilor împuterniciți de organul fiscal pentru a efectua o cercetare la fața locului, precum și expertilor folositi pentru aceasta actiune intrarea acestora pe terenuri, în încăperi și în orice alte incinte, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a face constatari în interes fiscal.

(3) Detinatorii terenurilor ori incintelor respective vor fi instiintati în timp util despre cercetare, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 95 alin. (1) lit. b). Persoanele fizice vor fi informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reședința.

(4) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reședința persoanei fizice se face cu autorizarea instanței judecătorești competente, dispozitiile privind ordonanța președințială din Codul de procedură civila fiind aplicabile.

(5) La cererea organului fiscal, organele de politie, jandarmerie ori alti agenti ai forței publice sunt obligati sa îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

Secțiunea a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

Articolul 57

Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor inregistruri

(1) Sotul/sotia și rudele contribuabilului până la gradul al III-lea inclusiv pot refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize, precum și prezentarea unor inregistruri.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) vor fi instiintate asupra acestui drept.

Articolul 58

Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informații

(1) Pot refuza sa furnizeze informații cu privire la datele de care au luat cunoștința în exercitarea activității lor preotii, avocații, notarii publici, consultantii fiscali, executorii judecătorești, auditorii, experții contabili, medicii și psihoterapeuții, cu excepția informațiilor cu privire la îndeplinirea obligațiilor fiscale stabilite de lege în sarcina lor.

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la alin. (1) asistenții, precum și persoanele care participa la activitatea profesionala a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1), cu excepția preoților, pot furniza informații, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informațiile.

Secțiunea a 5-a **Colaborarea dintre autoritățile publice**

Articolul 59

Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte

Autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, centrale și locale, precum și serviciile descentralizate ale autorităților publice centrale vor furniza informații și acte organelor fiscale, la cererea acestora.

Articolul 60

Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate sa colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(2) Nu constituie activitate de colaborare acțiunile întreprinse de autoritățile prevăzute la alin. (1), în conformitate cu atribuțiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea raspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitata raspunde pentru datele furnizate.

Articolul 61

Condiții și limite ale colaborării

(1) Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuțiilor ce le revin potrivit legii.

(2) Dacă autoritatea publică, institutia publică sau de interes public solicitata refuza colaborarea, autoritatea publică superioara ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu exista, decizia va fi luata de autoritatea superioara celei solicitate.

Articolul 62

Colaborarea interstatala dintre autoritățile publice

(1) În baza convențiilor internationale, organele fiscale vor colabora cu autoritățile fiscale similare din alte state.

(2) În lipsa unei conventii, organele fiscale pot acorda sau pot solicita colaborarea altei autorități fiscale din alt stat pe bază de reciprocitate.

Secțiunea a 6-a **Sarcina probei**

Articolul 63

Forța probantă a documentelor justificative și evidentelor contabile

Documentele justificative și evidentele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care exista și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

Articolul 64

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatari proprii.

Articolul 65

Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impunerii

(1) În cazul în care constata ca anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie baza impozabila sunt deținute de persoane care în mod continuu beneficiaza de câștigurile sau de orice foloase

obisnuite aduse de acestea și ca persoanele respective declara în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate însă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal va proceda la stabilirea provizorie a obligației fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.

(2) În condițiile legii, obligația fiscală privind baza impozabilă prevăzută la alin. (1) va putea fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel aceștia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligației stabilite potrivit alin. (1).

Articolul 66

Estimarea bazei de impunere

(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(2) În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să estimeze baza de impunere, acestea vor avea în vedere prețul de piață al tranzacției sau bunului impozabil, astfel cum este definit de Codul fiscal.

Capitolul IV Termene

Articolul 67

Calcularea termenelor

Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de Codul de procedură fiscală, precum și de alte dispoziții legale aplicabile în materie, dacă legea fiscală nu dispune altfel, se calculează potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Articolul 68

Prelungirea termenelor

Termenele pentru depunerea declarațiilor fiscale și termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite în situații temeinic justificate, potrivit competenței stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Titlul IV Înregistrarea fiscală și evidența contabilă și fiscală

Articolul 69

Obligația de înregistrare fiscală

(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală va fi:

a) pentru persoanele juridice, cu excepția comercianților, precum și pentru asocieri și alte entități fără personalitate juridică, codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

b) pentru persoanele fizice, codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

d) pentru comercianți, inclusiv pentru sucursalele comercianților care au sediul principal al comerțului în străinătate, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice platitoare de taxă pe valoarea adăugată, codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) se înregistrează fiscal potrivit procedurii speciale în materie.

(3) În vederea atribuirii codului de identificare fiscală persoanele prevăzute la alin. (1) lit. a), c) și e) au obligația să depună declarație de înregistrare fiscală.

(4) Au obligația să depună o declarație de înregistrare fiscală și persoanele prevăzute la alin. (1) lit. b) care au calitatea de angajator.

(5) Contribuabilii care obțin venituri din activități independente, pentru care plățile anticipate se fac prin retenere la sursa de către platitorii de venituri, au obligația, în vederea înregistrării, să depună la organul fiscal competent declarația de înregistrare fiscală.

(6) Declarația de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

a) data înființării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor și altor entități fără personalitate juridică;

b) data eliberării actului legal de funcționare, data începerii activității, data obținerii primului venit sau dobândirii calității de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice.

Articolul 70

Înregistrarea și scoaterea din evidență a platitorilor de taxă pe valoarea adăugată

(1) Orice persoană impozabila care realizează operațiuni taxabile și/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea ca platitor de taxa pe valoarea adăugată la organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală în următoarele situații:

a) la înființare, în mod obligatoriu, dacă declară ca urmează să realizeze o cifră de afaceri peste plafonul de scutire prevăzut de dispozițiile Codului fiscal referitoare la taxa pe valoarea adăugată;

b) la înființare, dacă declară ca urmează să realizeze o cifră de afaceri sub plafonul de scutire prevăzut de dispozițiile Codului fiscal referitoare la taxa pe valoarea adăugată, dar optează pentru aplicarea regimului normal de taxa pe valoarea adăugată;

c) după înființare, în mod obligatoriu, dacă depășește plafonul de scutire prevăzut de dispozițiile Codului fiscal referitoare la taxa pe valoarea adăugată, în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care a depășit acest plafon;

d) după înființare, dacă cifra de afaceri realizată este sub plafonul de scutire prevăzut de dispozițiile Codului fiscal referitoare la taxa pe valoarea adăugată, dar dorește să opteze pentru aplicarea regimului normal de taxa pe valoarea adăugată.

(2) Persoanele care realizează în exclusivitate operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată, iar potrivit Codului fiscal pot opta pentru taxarea acestora, trebuie să solicite înregistrarea ca platitori de taxa pe valoarea adăugată.

(3) Cifra de afaceri declarată organului fiscal este cea determinată conform dispozițiilor Codului fiscal privitoare la TVA.

(4) În cazul persoanelor înregistrate ca platitori de taxa pe valoarea adăugată, codul de identificare fiscală este precedat de litera "R".

(5) Data înregistrării ca platitor de taxa pe valoarea adăugată este:

a) data comunicării certificatului de înregistrare în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), și, după caz, la alin. (2);

b) data de întâi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă face opțiunea pentru aplicarea regimului normal de taxa pe valoarea adăugată în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) data de întâi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită luarea în evidență ca platitor de taxa pe valoarea adăugată în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c) și, după caz, la alin. (2).

(6) Orice persoană impozabilă înregistrată ca platitor de taxa pe valoarea adăugată, care, ulterior înregistrării, realizează exclusiv operațiuni care nu dau drept de deducere, trebuie să solicite scoaterea din evidență ca platitor de taxa pe valoarea adăugată, în termen de 10 zile de la sfârșitul lunii în care realizează exclusiv astfel de operațiuni. Scoaterea din evidență ca platitor de taxa pe valoarea adăugată se va face începând cu data de întâi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă are obligația să solicite această scoatere din evidență.

(7) Orice persoană impozabilă înregistrată ca platitor de taxa pe valoarea adăugată trebuie să solicite scoaterea din evidență ca platitor de taxa pe valoarea adăugată în caz de încetare a activității, în termen de 15 zile de la data actului în care se consemnează situația respectivă. Scoaterea din evidență ca platitor de taxa pe valoarea adăugată se va face începând cu data de întâi a lunii următoare depunerii declarației de mențiuni.

Articolul 71

Obligația înscrierii codului de identificare fiscală pe documente

Platitorii de impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat au obligația de a menționa pe facturi, scrisori, oferte, comenzi sau pe orice alte documente emise codul de identificare fiscală propriu.

Articolul 72

Declararea filialelor și sediilor secundare

(1) Contribuabilii au obligația de a declara organului fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile, înființarea de sedii secundare.

(2) Contribuabilii cu domiciliul fiscal în România au obligația de a declara în termen de 30 de zile înființarea de filiale și sedii secundare în străinătate.

Articolul 73

Forma și conținutul declarației de înregistrare fiscală

(1) Declarația de înregistrare fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală și va fi însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Declarația de înregistrare fiscală va cuprinde: datele de identificare a contribuabilului, categoriile de obligații de plată datorate potrivit Codului fiscal, datele privind sediile secundare, datele de identificare a imputernicitului, datele privind situația juridică a contribuabilului, precum și alte informații necesare administrării impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat.

Articolul 74

Certificatul de înregistrare fiscală

(1) Pe baza declarației de înregistrare fiscală, depusă potrivit art. 69 alin. (3), organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 15 zile de la data depunerii declarației. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor de timbru.

(3) Contribuabilii care realizează venituri din activitatea de comerț sau prestări de servicii către populație sunt obligați să afișeze certificatul de înregistrare fiscală în locurile unde se desfășoară activitatea.

(4) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal va elibera un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabililor și a dovezii de publicare a pierderii, furtului sau distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

Articolul 75

Modificări ulterioare înregistrării fiscale

(1) Modificările ulterioare ale datelor din declarația de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoștința organului fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în termen de 30 de zile de la data producerii acestora, prin completarea și depunerea declarației de mențiuni.

(2) La încetarea condițiilor care au generat înregistrarea fiscală, contribuabilii au obligația de a preda organelor fiscale, în vederea anulării, certificatul de înregistrare fiscală, odata cu depunerea declarației de mențiuni.

Articolul 76

Registrul contribuabililor

(1) Organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală organizează evidența platitorilor de impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj, în cadrul registrului contribuabililor, care conține:

- a)** datele de identificare a contribuabilului;
- b)** categoriile de obligații fiscale de plată datorate potrivit legii, denumite vector fiscal;
- c)** alte informații necesare administrării obligațiilor fiscale.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se completează pe baza informațiilor comunicate de contribuabili, de oficiul registrului comerțului, de serviciul de evidență a populației, de la alte autorități și instituții, precum și din constatările proprii ale organului fiscal.

(3) Datele din registrul contribuabililor pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale și vor fi comunicate contribuabililor.

(4) Modificarea din oficiu a domiciliului fiscal pe baza constatarilor făcute potrivit alin. (3) se face prin decizie emisă de organul fiscal competent, după ascultarea prealabilă a contribuabilului, potrivit art. 9.

(5) Contribuabilii persoane juridice sau orice alte entități fără personalitate juridică, care, în toate cazurile, în decurs de 12 luni consecutive, nu au depus declarații fiscale și situații financiare, nu au efectuat plăți datorate către bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj și cărora, la cerere, nici nu li s-a aprobat de către organul fiscal competent o măsură privind îndeplinirea obligațiilor lor fiscale, vor fi trecuți într-o evidență specială.

Articolul 77

Obligația de a conduce evidența fiscală

În vederea stabilirii stării de fapt fiscale și a obligațiilor fiscale de plată datorate, contribuabilii sunt obligați să conducă evidente fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

Articolul 78

Reguli pentru conducerea evidenței contabile și fiscale

(1) Evidențele contabile și fiscale vor fi păstrate la domiciliul fiscal al contribuabilului sau la sediile secundare, după caz.

(2) Dispozițiile legale privind păstrarea, arhivarea și limba folosită pentru evidențele contabile sunt aplicabile și pentru evidențele fiscale.

(3) În cazul în care evidențele contabile și fiscale sunt ținute cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format electronic contribuabilul este obligat să pastreze și să prezinte aplicațiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(4) Contribuabilii sunt obligați să evidențieze veniturile realizate și cheltuielile efectuate din activitățile desfășurate, prin întocmirea registrelor sau a oricăror alte documente prevăzute de lege.

(5) Contribuabilii sunt obligați să utilizeze pentru activitatea desfășurată documente primare și de evidență contabilă stabilite prin lege, achiziționate numai de la unitățile stabilite prin normele legale în vigoare, și să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operațiunilor înregistrate.

(6) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidente relevante pentru impunere tinute de contribuabil.

Titlul V

Declaratia fiscala

Articolul 79

Obligația de a depune declaratii fiscale

(1) Declaratia fiscala se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, la termenele stabilite de acesta.

(2) În cazul în care Codul fiscal nu prevede, Ministerul Finanțelor Publice va stabili termenul de depunere a declarației fiscale.

(3) Obligația de a depune declaratia fiscala se menține și în cazurile în care:

a) a fost efectuată plata obligației fiscale;

b) obligația fiscala respectiva este scutita la plata, conform reglementarilor legale;

c) organul fiscal a stabilit din oficiu baza de impunere și obligația fiscala.

(4) În caz de inactivitate temporara sau în cazul obligațiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal competent poate aproba, la cererea contribuabilului, alte termene sau condiții de depunere a declaratiilor fiscale, în functie de necesitățile administrării obligațiilor fiscale.

Asupra termenelor și condițiilor va decide organul fiscal potrivit competențelor aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Articolul 80

Forma și conținutul declarației fiscale

(1) Declaratia fiscala se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declaratia fiscala contribuabilul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul are obligația de a completa declaratiile fiscale inscriind corect, complet și cu buna-credință informațiile prevăzute de formular, corespunzătoare situației sale fiscale. Declaratia fiscala se semnează de către contribuabil sau de către împuternicit.

(4) Obligația de semnare a declarației fiscale se considera a fi îndeplinită și în următoarele situații:

a) în cazul transmiterii declaratiilor fiscale prin sistemul electronic de plăți. Data depunerii declarației se considera a fi data debitării contului platitorului în baza acestuia;

b) în cazul transmiterii declaratiilor fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanță în condițiile art. 81 alin. (1).

(5) Declaratia fiscala trebuie însoțită de documentația cerută de prevederile legale.

(6) Pentru anumite categorii de obligații fiscale, stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, organul fiscal poate transmite contribuabililor formularele de declarare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, instrucțiunile de completare a acestora, alte informații utile, precum și plcurile preadreseate. În acest caz, contravaloarea corespondentei se suportă de către organul fiscal.

Articolul 81

Depunerea declaratiilor fiscale

(1) Declaratia fiscala se depune la registratura organului fiscal competent sau la posta prin scrisoare recomandată. Declaratia fiscala poate fi transmisă prin mijloace electronice sau prin sisteme de transmitere la distanță, conform procedurii stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Declaratiile fiscale pot fi redactate de organul fiscal sub forma de proces-verbal, dacă din motive independente de voința contribuabilului acesta este în imposibilitatea de a scrie.

(3) Data depunerii declarației fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la posta, după caz.

(4) Nedepunerea declarației fiscale dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a obligațiilor fiscale prin estimarea bazei de impunere potrivit art. 66. Stabilirea din oficiu a obligațiilor fiscale nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la instiintarea contribuabilului privind depășirea termenului legal de depunere a declarației fiscale.

Articolul 82

Corectarea declaratiilor fiscale

Declaratiile fiscale pot fi corectate de către contribuabil, din proprie inițiativă.

Titlul VI

Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

Capitolul I Dispozitii generale

Articolul 83

Stabilirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

(1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

a) prin declaratie fiscala, în condițiile art. 80 alin. (2) și art. 84 alin. (4);

b) prin decizie emisa de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(2) Dispozitiile alin. (1) sunt aplicabile și în cazurile în care impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat sunt scutite la plata conform reglementarilor legale, precum și în cazul unei rambursari de taxa pe valoarea adăugată.

(3) Abrogat.

Alin. (3) al art. 83 a fost abrogat de [art. II din ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 181 din 14 decembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.171 din 23 decembrie 2005.

Articolul 84

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent. Organul fiscal emite decizie de impunere ori de cate ori acesta modifica baza de impunere.

(2) Pentru creantele administrate de Ministerul Finanțelor Publice prin Agentia Naționala de Administrare Fiscala, prin ordin al ministrului finanțelor publice se pot stabili și alte competente pentru emiterea deciziilor de impunere ca urmare a inspecției fiscale.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, și în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impunere potrivit art. 87.

(4) Declaratia fiscala întocmită potrivit art. 80 alin. (2) este asimilata cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare, și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situația în care legea nu prevede obligația de calculare a impozitului, declaratia fiscala este asimilata unei decizii referitoare la baza de impunere.

(6) Decizia de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii constituie și instiintari de plată, de la data comunicării acestora.

(7) Până la 1 iulie 2005, sumele reprezentand impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat, inscrise în deciziile de impunere, în actele administrative fiscale asimilate acestora, precum și în declaratiile fiscale, vor fi rotunjite la 1.000 lei prin reducere când suma ce urmeaza a fi rotunjita este sub 500 lei și prin majorare când aceasta este peste 500 lei*1).

*1) Sumele sunt exprimate în moneda veche.

Articolul 85

Forma și conținutul deciziei de impunere

Decizia de impunere trebuie să indeplineasca condițiile prevăzute la art. 43. Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și categoria de impozit, taxa, contribuție sau alta suma datorata bugetului general consolidat, baza de impunere, precum și cuantumul acestora, pentru fiecare perioada impozabila.

Articolul 86

Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și urmatoarele acte administrative fiscale:

a) deciziile privind rambursari de taxa pe valoarea adăugată și deciziile privind restituiri de impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat;

b) deciziile referitoare la bazele de impunere;

c) deciziile referitoare la obligațiile de plată accesorii;

d) procesele-verbale prevăzute la art. 138 alin. (6) și art. 165 alin. (2).

Articolul 87

Deciziile referitoare la bazele de impunere

(1) Bazele de impunere se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de impunere, în urmatoarele situații:

- a)** când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia va cuprinde și repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoana care a participat la realizarea venitului;
- b)** când sursa venitului impozabil se afla pe raza altui organ fiscal decat cel competent teritorial. În acest caz competența de a stabili baza de impunere o detine organul fiscal pe raza caruia se afla sursa venitului.
- (2)** Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-și numeasca un imputernicit comun în relația cu organul fiscal.

Articolul 88

Stabilirea obligațiilor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

- (1)** Quantumul obligațiilor fiscale se stabilește sub rezerva verificării ulterioare.
- (2)** Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată, din inițiativa organului fiscal sau la solicitarea contribuabilului, pe baza constatarilor organului fiscal competent.
- (3)** Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție sau ca urmare a inspecției fiscale efectuate în cadrul termenului de prescripție.

Capitolul II

Prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale

Articolul 89

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

- (1)** Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.
- (2)** Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.
- (3)** Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.
- (4)** Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

Articolul 90

Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale

- (1)** Termenele prevăzute la art. 89 se întrerup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune potrivit dreptului comun.
- (2)** Termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale.

Articolul 91

Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emitere a titlului de creanță fiscală.

Titlul VII

Inspecția fiscală

Capitolul I

Sfera inspecției fiscale

Articolul 92

Obiectul și funcțiile inspecției fiscale

- (1)** Inspecția fiscală are ca obiect verificarea bazelor de impunere, a legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, stabilirea diferentelor obligațiilor de plată, precum și a accesoriilor aferente acestora.
- (2)** Inspecția fiscală are următoarele atribuții:
- a)** constatarea și investigarea fiscală a tuturor actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;
- b)** analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse;

c) sancționarea potrivit legii a faptelor constatate și dispunerea de măsuri pentru prevenirea și combaterea abaterilor de la prevederile legislației fiscale.

(3) Pentru ducerea la îndeplinire a atribuțiilor prevăzute la alin. (2) organul de inspecție fiscală va proceda la:

a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului;

b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă a contribuabilului;

c) discutarea constatarilor și solicitarea de explicații scrise de la reprezentanții legali ai contribuabililor sau imputernicitii acestora, după caz;

d) solicitarea de informații de la terți;

e) stabilirea de diferențe de obligații fiscale de plată;

f) verificarea locurilor unde se realizează activități generatoare de venituri impozabile;

g) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

h) efectuarea de investigații fiscale potrivit alin. (2) lit. a);

i) aplicarea de sancțiuni potrivit prevederilor legale;

j) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

Articolul 93

Persoanele supuse inspecției fiscale

Inspecția fiscală se exercită asupra tuturor persoanelor, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere și plată a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute de lege.

Articolul 94

Formele și întinderea inspecției fiscale

(1) Formele de inspecție fiscală sunt:

a) inspecția fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a tuturor obligațiilor fiscale ale unui contribuabil, pentru o perioadă de timp determinată;

b) inspecția fiscală parțială, care reprezintă activitatea de verificare a uneia sau mai multor obligații fiscale, pentru o perioadă de timp determinată.

(2) Inspecția fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legii fiscale.

Articolul 95

Proceduri de control fiscal

(1) În realizarea atribuțiilor inspecția fiscală poate aplica următoarele proceduri de control:

a) controlul prin sondaj, care constă în activitatea de verificare selectivă a documentelor și operațiunilor semnificative în care sunt reflectate modul de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale datorate bugetului general consolidat;

b) controlul inopinat, care constă în activitatea de verificare faptică și documentară, în principal, ca urmare a unei sesizări cu privire la existența unor fapte de încălcare a legislației fiscale, fără anunțarea în prealabil a contribuabilului;

c) controlul încrucișat, care constă în verificarea documentelor și operațiunilor impozabile ale contribuabilului în corelație cu cele deținute de alte persoane; controlul încrucișat poate fi și inopinat.

(2) La finalizarea controlului inopinat sau încrucișat se încheie proces-verbal.

Articolul 96

Perioada supusă inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

(2) La contribuabilii mari, perioada supusă inspecției fiscale începe de la sfârșitul perioadei controlate anterior, în condițiile alin. (1).

(3) La celelalte categorii de contribuabili inspecția fiscală se efectuează asupra creanțelor născute în ultimii 3 ani fiscali pentru care există obligația depunerii declarațiilor fiscale. Inspecția fiscală se poate extinde pe perioada de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, dacă:

a) există indicii privind diminuarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat;

b) nu au fost depuse declarații fiscale;

c) nu au fost îndeplinite obligațiile de plată a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

Capitolul II

Realizarea inspecției fiscale

Articolul 97

Competența

(1) Inspekția fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit și neingradit prin Agenția Națională de Administrare Fiscală sau, după caz, de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, conform dispozițiilor prezentului titlu, ori de alte autorități care sunt competente, potrivit legii, să administreze impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.

(2) În cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, competența de exercitare a inspekției fiscale se stabilește prin regulamentul de organizare și funcționare aprobat în condițiile legii.

(3) Competența privind efectuarea inspekției fiscale se poate delega altui organ fiscal.

Articolul 98

Selectarea contribuabililor pentru inspekție fiscală

(1) Selectarea contribuabililor ce urmează a fi supuși inspekției fiscale este efectuată de către organul fiscal competent.

(2) Contribuabilul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

Articolul 99

Avizul de inspekție fiscală

(1) Înainte desfășurării inspekției fiscale, organul fiscal are obligația să instiinteze contribuabilul în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de inspekție fiscală.

(2) Avizul de inspekție fiscală va cuprinde:

a) temeiul juridic al inspekției fiscale;

b) data de începere a inspekției fiscale;

c) obligațiile fiscale și perioadele ce urmează a fi supuse inspekției fiscale;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspekției fiscale. Amânarea datei de începere a inspekției fiscale se poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate.

Articolul 100

Comunicarea avizului de inspekție fiscală

(1) Avizul de inspekție fiscală se comunică contribuabilului, în scris, înainte de începerea inspekției fiscale, astfel:

a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;

b) cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili.

(2) Comunicarea avizului de inspekție fiscală nu este necesară:

a) pentru soluționarea unor cereri ale contribuabilului;

b) în cazul unor acțiuni indeplinite ca urmare a solicitării unor autorități, potrivit legii;

c) în cazul controlului inopinat.

Articolul 101

Locul și timpul desfășurării inspekției fiscale

(1) Inspekția fiscală se desfășoară, de regulă, în spațiile de lucru ale contribuabilului. Contribuabilul trebuie să pună la dispoziție un spațiu adecvat, precum și logistica necesară desfășurării inspekției fiscale.

(2) Dacă nu există un spațiu de lucru adecvat pentru derularea inspekției fiscale, atunci activitatea de inspekție se va putea desfășura la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul.

(3) Indiferent de locul unde se desfășoară inspekția fiscală, organul fiscal are dreptul să inspekteze locurile în care se desfășoară activitatea, în prezenta contribuabilului sau a unei persoane desemnate de acesta.

(4) Inspekția fiscală se desfășoară, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului. Inspekția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru al contribuabilului, cu acordul scris al acestuia și cu aprobarea conducătorului organului fiscal.

Articolul 102

Durata efectuării inspekției fiscale

(1) Durata efectuării inspekției fiscale este stabilită de organele de inspekție fiscală sau, după caz, de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, în funcție de obiectivele inspekției, și nu poate fi mai mare de 3 luni.

(2) În cazul marilor contribuabili sau al celor care au sedii secundare, durata inspekției nu poate fi mai mare de 6 luni.

Articolul 103

Reguli privind inspekția fiscală

(1) Inspekția fiscală va avea în vedere examinarea tuturor stărilor de fapt și rapoartele juridice care sunt relevante pentru impunere.

(2) Inspekția fiscală va fi efectuată în așa fel încât să afecteze cât mai puțin activitatea curentă a contribuabililor și să utilizeze eficient timpul destinat inspecției fiscale.

(3) Inspekția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat și pentru fiecare perioadă supusă impozitării. Prin excepție, conducatorul inspecției fiscale competent poate decide reverificarea unei anumite perioade dacă, de la data încheierii inspecției fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție, apar date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor sau erori de calcul care influențează rezultatele acestora.

(4) În situația în care din instrumentarea cauzelor penale de către organele competente nu rezultă existența prejudiciului, reverificarea dispusă în temeiul alin. (3) nu este urmată de emiterea deciziei de impunere.

(5) Inspekția fiscală se exercită pe baza principiilor independenței, unicității, autonomiei, ierarhizării, teritorialității și descentralizării.

(6) Activitatea de inspecție fiscală se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare aprobate în condițiile stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, respectiv prin acte ale autorităților administrației publice locale, după caz.

(7) La începerea inspecției fiscale, inspectorul este obligat să prezinte contribuabilului legitimația de inspecție și ordinul de serviciu semnat de conducatorul organului de control. Începerea inspecției fiscale trebuie consemnată în registrul unic de control.

(8) La finalizarea inspecției fiscale, contribuabilul este obligat să dea o declarație scrisă, pe propria răspundere, din care să rezulte că au fost puse la dispoziție toate documentele și informațiile solicitate pentru inspekția fiscală. În declarație se va menționa și faptul că au fost restituite toate documentele solicitate și puse la dispoziție de contribuabil.

(9) Contribuabilul are obligația să îndeplinească măsurile prevăzute în actul întocmit cu ocazia inspecției fiscale, în termenele și condițiile stabilite de organele de inspecție fiscală.

Articolul 104

Obligația de colaborare a contribuabilului

(1) Contribuabilul are obligația să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informații, să prezinte la locul de desfășurare a inspecției fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

(2) La începerea inspecției fiscale, contribuabilul va fi informat că poate numi persoane care să dea informații. Dacă informațiile contribuabilului sau cele ale persoanei numite de acesta sunt insuficiente, atunci inspectorul fiscal se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații.

(3) Pe toată durata exercitării inspecției fiscale contribuabilii supuși acestora au dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

Articolul 105

Dreptul contribuabilului de a fi informat

(1) Contribuabilul va fi informat pe parcursul desfășurării inspecției fiscale asupra constatărilor rezultate din inspekția fiscală.

(2) La încheierea inspecției fiscale, organul fiscal va prezenta contribuabilului constatările și consecințele lor fiscale, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepția cazului în care bazele de impozitare nu au suferit nici o modificare în urma inspecției fiscale sau a cazului în care contribuabilul renunță la acest drept și notifică acest fapt organelor de inspecție fiscală.

(3) Data, ora și locul prezentării concluziilor vor fi comunicate contribuabilului în timp util.

(4) Contribuabilul are dreptul să prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările inspecției fiscale.

Articolul 106

Sesizarea organelor de urmărire penală

(1) Organele fiscale vor sesiza organele de urmărire penală în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) organele de inspecție au obligația de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecție și de către contribuabilul supus inspecției, cu sau fără explicații ori obiecțiuni din partea contribuabilului. În cazul în care cel supus controlului refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecție fiscală va consemna despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal va fi comunicat contribuabilului.

Articolul 107

Raportul privind rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale va fi consemnat într-un raport scris, în care se vor prezenta constatările inspecției, din punct de vedere factual și legal.

(2) Dacă, ca urmare a inspecției, se modifica baza de impunere, raportul întocmit va sta la baza emiterii deciziei de impunere. În cazul în care baza de impunere nu se modifica, acest fapt va fi comunicat în scris contribuabilului.

(3) În cazul în care, ca urmare a efectuării inspecției fiscale, au fost sesizate organele de urmărire penală, decizia de impunere privitoare la obiectul sesizării penale se poate emite după soluționarea cu caracter definitiv a cauzei penale.

Titlul VIII

Colectarea creanțelor fiscale

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 108

Colectarea creanțelor fiscale

(1) În sensul prezentului titlu, colectarea consta în exercitarea acțiunilor care au ca scop stingerea creanțelor fiscale.

(2) Colectarea creanțelor fiscale se face în temeiul unui titlu de creanță sau al unui titlu executoriu, după caz.

(3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.

Articolul 109

Termenele de plată

(1) Creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.

(2) Pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite potrivit legii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării acestora, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1-15 din luna, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16-31 din luna, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare.

(3) Pentru obligațiile fiscale esalonate sau amânate la plată, precum și pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabilește prin documentul prin care se acordă înlesnirea respectivă.

(4) Pentru creanțele fiscale, administrate de Ministerul Finanțelor Publice, care nu au prevăzute termene de plată, acestea vor fi stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Pentru creanțele fiscale ale bugetelor locale care nu au prevăzute termene de plată, acestea se stabilesc prin ordin comun al ministrului administrației și internelor și al ministrului finanțelor publice.

(6) Contribuțiile sociale administrate de Ministerul Finanțelor Publice, după calcularea și reținerea acestora conform reglementărilor legale în materie, se virează până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se efectuează plata drepturilor salariale.

Capitolul II

Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire

Articolul 110

Dispoziții privind efectuarea plății

(1) Plățile către organele fiscale se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor și al altor instituții autorizate să deruleze operațiuni de plată.

(2) Plata obligațiilor fiscale se efectuează de către debitori, distinct, pe fiecare impozit, taxă, contribuție și alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv dobânzi și penalități de întârziere.

(3) În cazul stingerii prin plată a obligațiilor fiscale, momentul plății este:

a) în cazul plăților în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de organele sau persoanele abilitate de organul fiscal;

b) în cazul plăților efectuate prin mandat postal, data poștei, înscrisă pe mandatul postal;

c) în cazul plăților efectuate prin decontare bancară, data la care băncile debitează contul platitorului pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum aceasta informație este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituția bancară inițitoare, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepția situației prevăzute la art. 117, data putând fi dovedită prin extrasul de cont al contribuabilului;

d) pentru obligațiile fiscale care se sting prin anulare de timbre fiscale mobile, data înregistrării la organul competent a documentului sau a actului pentru care s-au depus și anulat timbrele datorate potrivit legii.

Articolul 111*)

Ordinea stingerii datoriilor

(1) Dacă un contribuabil datorează mai multe tipuri de impozite, taxe, contribuții și alte sume reprezentând creante fiscale prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. a), iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate datoriile, atunci se stinge creanta fiscală stabilită de contribuabil conform numărului de evidență a plății înscris pe ordinul de plată pentru Trezoreria Statului.

(2) În situația în care contribuabilul nu stabilește creanta fiscală ce urmează a fi stinsă, organul fiscal competent va efectua stingerea obligațiilor fiscale în următoarea ordine:

a) sume datorate în contul ratelor din graficele de plată a obligațiilor fiscale, pentru care s-au aprobat esalonări și/sau amânări la plată, precum și dobânzile datorate pe perioada esalonării și/sau amânării la plată și calculate conform legii;

b) obligații fiscale principale cu termene de plată în anul curent, precum și accesoriile acestora, în ordinea vechimii;

c) obligații fiscale datorate și neachitate la data de 31 decembrie a anului precedent, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora;

d) dobânzi, penalități de întârziere aferente obligațiilor fiscale prevăzute la lit. c);

e) obligații fiscale cu termene de plată viitoare, la solicitarea debitorului.

(3) Pentru creanțele bugetelor locale, din categoria obligațiilor fiscale prevăzute la alin. (2) lit. b), se sting cu prioritate obligațiile stabilite ca urmare a inspecției fiscale.

(4) În situația prevăzută la alin. (2) creditorul fiscal care administrează creanțele fiscale va instiinta debitorul despre măsura luată, în termen de 10 zile de la data efectuării stingerii.

Art. II din LEGEA nr. 210 din 4 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 580 din 5 iulie 2005 prevedea modificarea articolului 110 din Codul de procedură fiscală începând cu data de 1 ianuarie 2007. Între timp, Codul de procedură fiscală s-a republicat în MONITORUL OFICIAL nr. 863 din 26 septembrie 2005, iar articolul 110 a devenit articolul 111, după cum stipulează și legiuitorul:

"Art. II. - Începând cu data de 1 ianuarie 2007, art. 110*1) din Codul de procedură fiscală se modifica și va avea următorul cuprins:

*1) Art. 110 a devenit în forma republicată art. 111.

«ARTICOLUL 110

Ordinea stingerii datoriilor

(1) Dacă un contribuabil datorează mai multe tipuri de impozite, taxe, contribuții și alte sume reprezentând creante fiscale prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. a), iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate datoriile, atunci se sting datoriile corelative acelui tip de creanță fiscală principală pe care îl stabilesc contribuabilul.

(2) În cadrul tipului de impozit, taxă, contribuție sau altă sumă reprezentând creanță fiscală, stabilit de contribuabil, stingerea se efectuează, de drept, în următoarea ordine:

a) sumele datorate în contul ratei din luna curentă din graficul de plată a obligației fiscale pentru care s-a aprobat esalonare la plată, precum și dobânda datorată în luna curentă din grafic sau suma amânata la plată, împreună cu dobânzile datorate pe perioada amânării, în cazul în care termenul de plată se împlineste în luna curentă, precum și obligațiile fiscale curente de a căror plată depinde menținerea valabilității înlesnirii acordate;

b) obligația fiscală principală și obligațiile fiscale accesorii aferente acesteia, în ordinea vechimii, cu excepția celor pentru care s-a început executarea silită. După stingerea integrală a obligației fiscale principale celei mai vechi se vor stinge obligațiile fiscale accesorii aferente acesteia, mai întâi dobânzile și apoi penalitățile de întârziere;

c) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată a obligației fiscale pentru care s-a aprobat esalonare, până la concurența cu suma esalonată la plată sau până la concurența cu suma achitată, după caz, precum și suma amânata la plată împreună cu dobânzile datorate pe perioada amânării, după caz;

d) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea contribuabilului.

(3) Vechimea obligațiilor fiscale se determină în funcție de scadența acestora, prevăzută de Codul fiscal sau de alte prevederi legale. În cazul diferențelor de obligații fiscale principale stabilite de organele competente, precum și al diferențelor suplimentare de obligații fiscale principale, ce fac obiectul declarațiilor rectificative depuse de contribuabili, vechimea se determină în funcție de termenele de plată stabilite în condițiile art. 108 alin. (2)*1). Vechimea obligațiilor fiscale accesorii este data de vechimea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor obligații fiscale care le-au generat.

*1) Art. 108 alin. (2) a devenit în forma republicată art. 109 alin. (2).

(4) Dacă un contribuabil nu respecta ordinea prevăzută la alin. (2), organul fiscal competent va instiinta debitorul despre modul în care s-a efectuat stingerea prevăzută la alin. (2).»"

Articolul 112

Compensarea

(1) Prin compensare se sting creantele administrate de Ministerul Finanțelor Publice cu creantele debitorului reprezentand sume de rambursat sau de restituit de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Creantele fiscale administrate de unitățile administrativ-teritoriale se sting prin compensarea cu creantele debitorului reprezentand sume de restituit de la bugetele locale, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Compensarea se face de organul fiscal competent la cererea debitorului sau înainte de restituirea ori rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz, în ordinea prevăzută la art. 111 alin. (2).

(4) Organul fiscal poate efectua compensare din oficiu ori de câte ori constata existența unor creanțe reciproce, cu excepția sumelor negative din deconturile de taxa pe valoarea adăugată fără opțiune de rambursare.

(5) Compensarea creanțelor debitorului se va efectua cu obligații datorate aceluiași buget, urmand ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în următoarea ordine:

- a)** bugetul de stat;
- b)** fondul de risc pentru garanții de stat, pentru împrumuturi externe;
- c)** bugetul asigurărilor sociale de stat;
- d)** bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;
- e)** bugetul asigurărilor pentru șomaj.

(6) Dispozițiile alin. (5) nu se aplică în cazul creanțelor bugetelor locale.

(7) Organul competent va instiinta în scris debitorul despre măsura compensării luate potrivit alin. (3), în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.

Articolul 113

Restituiri de sume

(1) Se restituie, la cerere, debitorului următoarele sume:

- a)** cele platite fără existența unui titlu de creanță;
- b)** cele platite în plus față de obligația fiscală;
- c)** cele platite ca urmare a unei erori de calcul;
- d)** cele platite ca urmare a aplicării eronate a prevederilor legale;
- e)** cele de rambursat de la bugetul de stat;
- f)** cele stabilite prin hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente potrivit legii;
- g)** cele rămase după efectuarea distribuției prevăzute la art. 167;
- h)** cele rezultate din valorificarea bunurilor sechestrate sau din reținerile prin poprire, după caz, în temeiul hotărârii judecătorești prin care se dispune desființarea executării silite.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), sumele de restituit reprezentand diferențe de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice se restituie din oficiu de organele fiscale competente, în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere.

(3) Diferențele de impozit pe venit de restituit mai mici de 5 lei (RON) vor rămâne în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmand a se restitui atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(4) Prin excepție de la alin. (3), diferențele mai mici de 5 lei (RON) se vor putea restitui în numerar numai la solicitarea contribuabilului.

(5) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data ramanerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(6) Dacă debitorul înregistrează obligații fiscale restante, sumele prevăzute la alin. (1) și (2) se vor restitui numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(7) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile fiscale restante ale debitorului, se va efectua compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(8) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentand obligații fiscale restante ale debitorului, se va efectua compensarea până la concurența obligațiilor fiscale restante, diferența rezultată restituindu-se debitorului.

(9) Procedura de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, inclusiv modalitatea de acordare a dobânzilor prevăzute la art. 120, se aproba prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Articolul 114

Obligația băncilor supuse regimului de supraveghere speciala sau de administrare speciala

Băncile supuse regimului de supraveghere speciala sau de administrare speciala și care efectuează plățile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligații fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitori și/sau creante fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi transmisă de organele fiscale.

Capitolul III Dobanzi și penalități de intarziere

Articolul 115

Dispozitii generale privind dobanzi și penalități de intarziere

- (1) Pentru neachitarea la termenul de scadenta de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobanzi și penalități de intarziere.
- (2) Nu se datorează dobanzi și penalități de intarziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi, dobanzi și penalități de intarziere stabilite potrivit legii.
- (3) Dobanzile și penalitatile de intarziere se fac venit la bugetul caruia îi aparține creanta principala.
- (4) Dobanzile și penalitatile de intarziere se stabilesc prin decizii întocmite în condițiile aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu excepția situației prevăzute la art. 138 alin. (6).

Articolul 116

Majorări de intarziere

- (1) Majorările de intarziere se calculează pentru fiecare zi de intarziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadenta și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.
- (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează majorări de intarziere după cum urmează:
 - a) pentru impozitele, taxele și contribuțiile stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuie inclusiv. În cazul plății pretului în rate, majorările de intarziere se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuie a avansului. Pentru suma rămasă de plată, majorările de intarziere sunt datorate de către cumparator;
 - b) pentru impozitele, taxele și contribuțiile debitorului declarat insolubil, până la data încheierii procesului-verbal de constatare a insolabilitatii, inclusiv.
- (3) Modul de calcul al majorărilor de intarziere aferente sumelor reprezentând eventuale diferențe între impozitul pe profit plătit la data de 25 ianuarie a anului următor celui de impunere și impozitul pe profit datorat conform declarației de impunere întocmite pe baza situației financiare anuale va fi reglementat prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.
- (4) Pentru obligațiile fiscale neachitate la termenul de plată, reprezentând impozitul pe venitul global, se datorează majorări de intarziere după cum urmează:
 - a) pentru anul fiscal de impunere majorările de intarziere pentru plățile anticipate stabilite de organul fiscal prin decizii de plăți anticipate se calculează până la data plății debitului sau, după caz, până la data de 31 decembrie;
 - b) majorările de intarziere pentru sumele neachitate în anul de impunere, potrivit lit. a), se calculează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor până la data stingerii acestora, inclusiv;
 - c) în cazul în care impozitul pe venit stabilit prin decizia de impunere anuală este mai mic decât cel stabilit prin deciziile de plăți anticipate, majorările de intarziere se recalculează, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală, urmând a se face regularizarea majorărilor de intarziere în mod corespunzător.
- (5) Nivelul majorării de intarziere este de 0,1% pentru fiecare zi de intarziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale.

NOTA:

"Art. III din LEGEA nr. 210 din 4 iulie 2005, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 580 din 5 iulie 2005 prevedea modificarea articolului 115 din Codul de procedură fiscală începând cu data de 1 ianuarie 2006. Între timp, Codul de procedură fiscală s-a republicat în MONITORUL OFICIAL nr. 863 din 26 septembrie 2005, iar articolul 115 a devenit articolul 116, după cum stipulează și legiuitorul. Articolul 116 a fost modificat potrivit acestor dispoziții."

Articolul 117

Dobanzi și penalități de intarziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară

- (1) Nedecontarea de către unitățile bancare a sumelor cuvenite bugetului general consolidat, în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului platitorului, nu îl exonerează pe platitor de obligația de plată a sumelor respective și atrage pentru acesta dobanzi și penalități de intarziere la nivelul celor prevăzute la art. 116 și 121, după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului și nedecontate de unitățile bancare, precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute la alin. (1), platitorul se poate îndrepta împotriva unității bancare respective.

Articolul 118

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării și în cazul deschiderii procedurii de reorganizare judiciară

(1) În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile și penalitățile de întârziere se datorează până la data stingerii inclusiv, astfel:

- a)** pentru compensările la cerere, data stingerii este data depunerii la organul competent a cererii de compensare;
- b)** pentru compensările din oficiu, data stingerii este data înregistrării operației de compensare de către unitatea de trezorerie teritorială, conform notei de compensare întocmită de către organul competent;
- c)** pentru compensările efectuate ca urmare a unei cereri de restituire sau de rambursare a sumei cuvenite debitorului, data stingerii este data depunerii cererii de rambursare sau de restituire.

(2) În cazul în care în urma exercitării controlului sau analizării cererii de compensare s-a stabilit că suma ce urmează a se compensa este mai mică decât suma cuprinsă în cererea de compensare, dobânzile și penalitățile de întârziere se recalculează pentru diferența rămasă de la data înregistrării cererii de compensare.

(3) Pentru obligațiile fiscale stinse prin procedurile de compensare prevăzute de actele normative speciale, data stingerii este data la care se efectuează compensarea prevăzută în actul normativ care o reglementează sau în normele metodologice de aplicare a acestuia, aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Pentru obligațiile fiscale neplatite la termen, atât înainte, cât și după deschiderea procedurii de reorganizare judiciară, se datorează dobânzi și penalități de întârziere până la data deschiderii procedurii de faliment. Pentru obligațiile fiscale născute după data deschiderii procedurii de faliment și neplatite la termen nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere.

Articolul 119

Dobânzi în cazul înlesnirilor la plată

Pe perioada pentru care au fost acordate înlesniri la plată obligațiilor fiscale restante se datorează dobânzi.

Articolul 120

Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilii au dreptul la dobânda din ziua următoare expirării termenului prevăzut de art. 113 alin. (2) sau art. 199, după caz. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabililor.

(2) Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 116 alin. (5) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de către platitori.

Articolul 121

Penalități de întârziere

Abrogat.

NOTA:

"Art. III din **LEGEA nr. 210 din 4 iulie 2005**, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 580 din 5 iulie 2005 prevedea abrogarea articolului 120 din Codul de procedură fiscală începând cu data de 1 ianuarie 2006. Între timp, Codul de procedură fiscală s-a republicat în MONITORUL OFICIAL nr. 863 din 26 septembrie 2005, iar articolul 120 a devenit articolul 121, după cum stipulează și legiuitorul. Articolul 121 a fost abrogat potrivit acestor dispoziții."

Capitolul IV

Inlesniri la plată

Articolul 122

Inlesniri la plată obligațiilor fiscale

(1) La cererea temeinic justificată a contribuabililor, organul fiscal competent poate acorda pentru obligațiile fiscale restante, atât înainte începerii executării silită, cât și în timpul efectuării acesteia, înlesniri la plată, în condițiile legii.

(2) La cererea temeinic justificată a debitorilor, persoane fizice sau juridice, creditorii bugetari locali, prin autoritățile administrației publice locale care administrează aceste bugete, pot acorda, pentru obligațiile bugetare restante pe care le administrează, următoarele înlesniri la plată:

- a)** esalonări la plată impozitelor, taxelor, chiriilor, redevențelor, contribuțiilor și a altor obligații la bugetul local;
- b)** amanări la plată impozitelor, taxelor, chiriilor, contribuțiilor și a altor obligații la bugetul local;
- c)** esalonări la plată dobânzilor și/sau a penalităților de orice fel, cu excepția dobânzilor datorate pe perioada de esalonare;

d) amanari și/sau scutiri ori amanari și/sau reduceri de dobanzi și/sau penalități de intarziere, cu excepția dobanzilor datorate pe perioada de amanare;

e) scutiri sau reduceri de impozite și taxe locale, în condițiile legii.

(3) Procedura de acordare a inlesnirilor la plata pentru creantele bugetare locale se stabileste prin acte normative speciale.

(4) Pentru acordarea inlesnirilor la plata creditorii bugetari locali vor cere debitorilor constituirea de garantii.

(5) Pentru obligațiile la bugetul local, datorate și neachitate după data de 1 iulie 2003 de către persoanele fizice, garanția este:

a) o sumă egală cu două rate medii din esalonare, reprezentând obligații bugetare locale esalonate și dobanzi calculate, în cazul esalonarilor la plata;

b) o sumă rezultată din raportul dintre contravaloarea debitelor amănate și dobanzile calculate și numărul de luni aprobate pentru amănare la plata, în cazul amănarilor la plata.

(6) Pentru obligațiile la bugetul local, datorate și neachitate după data de 1 iulie 2003 de către persoanele juridice, garanția este de 100% din totalul creanței bugetare locale pentru care s-a acordat inlesnirea.

Capitolul V

Constituirea de garantii

Articolul 123

Constituirea de garantii

Organul fiscal solicită constituirea unei garanții pentru:

a) suspendarea executării silite în condițiile art. 144 alin. (7);

b) ridicarea măsurilor asigurătorii;

c) asumarea obligației de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condițiile art. 25 alin. (2) lit. d);

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Articolul 124

Tipuri de garantii

Garantiile pentru luarea măsurilor prevăzute la art. 123 se pot constitui, în condițiile legii, prin:

a) consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanție bancară;

c) ipoteca asupra unor bunuri imobile din țară;

d) gaj asupra unor bunuri mobile;

e) fidejusiune.

Articolul 125

Valorificarea garanțiilor

Organul competent, în condițiile legii, se îndestulează din garanțiile depuse, dacă nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost solicitate.

Capitolul VI

Măsuri asigurătorii

Articolul 126

Poprirea și sechestrul asigurătoriu

(1) Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.

(2) Se dispun măsuri asigurătorii sub forma poprii asigurătorii și sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să-și ascundă ori să-și risipească patrimoniul, periclitanț sau îngreunând în mod considerabil colectarea, precum și în cazul suspendării executării actului administrativ prevăzute la art. 185.

(3) Aceste măsuri pot fi luate și înainte de emiterea titlului de creanță, inclusiv în cazul efectuării de controale sau al antrenării răspunderii solidare. Măsurile asigurătorii dispuse atât de organele fiscale competente, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități. Odată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplatii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.

(4) Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal va preciza debitorului ca prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a masurilor asiguratorii trebuie motivata și semnata de către conducatorul organului fiscal competent.

(6) Masurile asiguratorii dispuse potrivit alin. (2), precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se duc la indeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(7) În cazul înființării sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică pentru înscriere Biroului de carte funciara.

(8) Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelora care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior înscrierii prevăzute la alin. (7) sunt lovite de nulitate absolută.

(9) Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acopera integral creanța fiscală a bugetului general consolidat, masurile asiguratorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în proprietate comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.

(10) Împotriva actelor prin care se dispun și se duc la indeplinire masurile asiguratorii cel interesat poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 169.

Alin. (3) al art. 126 a fost modificat de pct. 1 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 165 din 24 noiembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.100 din 6 decembrie 2005.

Articolul 127

Ridicarea masurilor asiguratorii

Masurile asiguratorii instituite potrivit art. 126 se ridică, prin decizie motivată, de către creditorii fiscali, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 124, după caz.

Capitolul VII

Prescriptia dreptului de a cere executarea silită și a dreptului de a cere compensarea sau restituirea

Articolul 128

Începerea termenului de prescripție

(1) Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept.

(2) Termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) se aplică și creanțelor provenind din amenzi contravenționale.

Articolul 129

Suspendarea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 128 se suspendă:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) în cazurile și în condițiile în care suspendarea executării este prevăzută de lege ori a fost dispusă de instanța judecătorească sau de alt organ competent, potrivit legii;
- c) pe perioada valabilității înlesnirii acordate potrivit legii;
- d) cât timp debitorul își sustrage veniturile și bunurile de la executarea silită;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

Articolul 130

Intreruperea termenului de prescripție

Termenul de prescripție prevăzut la art. 128 se intrerupe:

- a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru intreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;
- b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plată a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;
- c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;
- d) pe data întocmirii, potrivit legii, a actului de constatare a insolvenței contribuabilului;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

Articolul 131

Efecte ale împlinirii termenului de prescripție

(1) Dacă organul de executare constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, acesta va proceda la încetarea masurilor de realizare și la scaderea acestora din evidența analitică pe platitori.

(2) Sumele achitate de debitor în contul unor creante fiscale, după împlinirea termenului de prescripție, nu se restituie.

Articolul 132

Prescripția dreptului de a cere compensarea sau restituirea

Dreptul contribuabililor de a cere compensarea sau restituirea creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere dreptul la compensare sau restituire.

Capitolul VIII

Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 133

Organele de executare silită

(1) În cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organele fiscale competente, pentru stingerea acestora, vor proceda la acțiuni de executare silită, potrivit prezentului cod.

(2) Organele fiscale care administrează creante fiscale sunt abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită.

(3) Creanțele bugetare care se încasează, se administrează, se contabilizează și se utilizează de instituțiile publice, precum și de Banca de Export-Import a României EXIMBANK - S.A., provenite din venituri proprii sau din fondurile alocate de la bugetul de stat, precum și cele rezultate din raporturi juridice contractuale se execută prin organe proprii, acestea fiind abilitate să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Organele prevăzute la alin. (2) și (3) sunt denumite în continuare organe de executare silită.

(5) Pentru efectuarea procedurii de executare silită este competent organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmaribile, coordonarea întregii executări revenind organului de executare în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul. În cazul în care executarea silită se face prin poprire, organul de executare coordonator poate proceda la aplicarea acestei măsuri de executare asupra tertului poprit, indiferent de locul unde își are domiciliul fiscal.

(6) Atunci când se constată că există pericolul evident de instrainare, substituie sau de sustragere de la executare silită a bunurilor și veniturilor urmaribile ale debitorului, organul de executare în a cărui rază teritorială se afla domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea și executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(7) Organul de executare coordonator va sesiza în scris celelalte organe prevăzute la alin. (5), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situația debitorului, contul în care se vor vira sumele încasate, precum și orice alte date utile pentru identificarea debitorului și a bunurilor ori veniturilor urmaribile.

(8) În cazul în care asupra aceluiași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creante fiscale, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, executarea silită se va face, potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organele de executare prevăzute de acesta.

(9) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se afla în raza teritorială a altui organ de executare, titlul executoriu împreună cu dosarul executării vor fi trimise acestuia, instiintându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

Alin. (3) al art. 133 a fost modificat de pct. 1 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 129 din 15 septembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 887 din 4 octombrie 2005.

Articolul 134

Executarea silită în cazul debitorilor solidari

(1) Organul de executare coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deține mai multe venituri sau bunuri urmaribile.

(2) Organul de executare coordonator înscrie în întregime debitul în evidențele sale și ia măsuri de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare în a căror rază teritorială se afla domiciliile fiscale ale celorlalți debitori, aplicându-se dispozițiile art. 133.

(3) Organele de executare sesizate, cărora li s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidență nominală, vor lua măsuri de executare silită și vor comunica organului de executare coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.

(4) Dacă organul de executare coordonator, care tine evidenta intregului debit, constata ca acesta a fost realizat prin actele de executare silita facute de el insusi și de celelalte organe sesizate potrivit alin. (3), el este obligat sa ceara în scris acestora din urma sa inceteze de îndată executarea silita.

Articolul 135

Executorii fiscali

(1) Executarea silita se face de organul de executare competent prin intermediul executorilor fiscali. Acestia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.

(2) Executorul fiscal este imputernicit în fața debitorului și a terților prin legitimația de executor fiscal și delegație emisă de organul de executare silita.

(3) În exercitarea atribuțiilor ce le revin, pentru aplicarea procedurilor de executare silita, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incinta de afaceri a debitorului, persoana juridica, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum și sa analizeze evidența contabilă a debitorului în scopul identificării terților care datorează sau dețin în pastrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate incaperile în care se gasesc bunuri sau valori ale debitorului, persoana fizica, precum și sa cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și sa cerceteze orice document sau element material care poate constitui o proba în determinarea bunurilor proprietate a debitorului.

(4) Executorul fiscal poate intra în incaperile ce reprezinta domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare va cere autorizarea instanței judecătorești competente potrivit dispozițiilor Codului de procedura civila.

(5) Accesul executorului fiscal în locuinta, în incinta de afaceri sau în orice alta incapere a debitorului, persoana fizica sau juridica, se poate efectua între orele 6,00-20,00, în orice zi lucratoare. Executarea inceputa va putea continua în aceeași zi sau în zilele urmatoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul instrainării unor bunuri, accesul în incaperile debitorului va avea loc și la alte ore decat cele menționate, precum și în zilele nelucratoare, în baza autorizatiei prevăzute la alin. (4).

(6) În absenta debitorului sau dacă acesta refuza accesul în oricare dintre incaperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate să patrunda în acestea în prezenta unui reprezentant al politiei ori al jandarmeriei sau a altui agent al forței publice și a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) și (5).

Articolul 136

Executarea silita împotriva unei asocieri fără personalitate juridica

Pentru executarea silita a creanțelor fiscale datorate de o asociere fără personalitate juridica, chiar dacă exista un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile și imobile ale asocierii, cat și bunurile personale ale membrilor acesteia.

Articolul 137

Titlul executoriu și condițiile pentru începerea executării silita

(1) Executarea silita a creanțelor fiscale se efectueaza în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui raza teritoriala își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui inscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(2) Titlul de creanta devine titlu executoriu la data la care creanta fiscala este scadenta prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege.

(3) Executarea silita începe în termen de 15 zile de la data înștiințării.

(4) Instiintarea de plată este act premergator executării silita.

(5) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare competent va contine, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), urmatoarele: codul de identificare fiscala, domiciliul fiscal al acestuia, precum și orice alte date de identificare; cuantumul și natura sumelor datorate și neachitate, temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(6) Pentru debitorii obligati în mod solidar la plata creanțelor fiscale se va întocmi un singur titlu executoriu.

(7) Titlurile executorii emise de alte organe competente, care privesc creante fiscale, se transmit în termen de cel mult 30 de zile de la emitere, spre executare silita, potrivit legii, organelor prevăzute la art. 133.

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decat cele prevăzute la art. 33 alin. (1) nu cuprind unul dintre urmatoarele elemente: numele și prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, cuantumul sumei datorate, temeiul legal, semnatura organului care l-a emis și dovada comunicării acestora, organul de executare va restitui de îndată titlurile executorii organelor emitente.

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de către un alt organ, organul de executare îi va confirma primirea, în termen de 30 de zile.

(10) În cazul în care instituțiile publice transmit titluri executorii privind venituri proprii spre executare silita organelor fiscale, sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau local, după caz.

(11) În cazul în care autoritățile administrației publice locale transmit titluri executorii privind venituri proprii spre executare silita organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.

Articolul 138

Reguli privind executarea silita

(1) Executarea silita se poate întinde asupra tuturor veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmaribile potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare.

(2) Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmarite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

(3) În cadrul procedurii de executare silita se pot folosi succesiv sau concomitent modalitățile de executare silita prevăzute de prezentul cod.

(4) Executarea silita a creanțelor fiscale nu se primează.

(5) Executarea silita se desfășoară până la stingerea creanțelor fiscale înscrise în titlul executoriu, inclusiv a dobanzilor, penalităților de întârziere ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

(6) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, dobânzi, penalități de întârziere sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de către organul de executare și consemnate într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

(7) Față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală și celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de prioritate care se stabilește de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

Articolul 139

Obligația de informare

În vederea începerii executării silite, organul de executare competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la art. 49, în vederea determinării averii și a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informațiile solicitate.

Articolul 140

Precizarea naturii debitului

În toate actele de executare silita trebuie să se indice titlul executoriu și să se arate natura și cuantumul debitului ce face obiectul executării.

Articolul 141

Somatia

(1) Executarea silita începe prin comunicarea somăției. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somăției nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silita. Somatia este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somatia cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silita; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia.

Articolul 142

Drepturi și obligații ale tertului

Tertul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Tertul va participa la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

Articolul 143

Evaluarea bunurilor supuse executării silite

(1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea vor fi evaluate. În acest scop, organul de executare va apela la organe și persoane de specialitate, care sunt obligate să își îndeplinească atribuțiile ce le revin în acest sens. Dispozițiile art. 54 se aplică în mod corespunzător.

(2) Organul de executare va actualiza prețul de evaluare ținând cont de rata inflației.

(3) Atunci când se considera necesar, organul de executare va proceda la o nouă evaluare.

Articolul 144

Suspendarea, întreruperea sau încetarea executării silite

(1) Executarea silita se poate suspenda, întrerupe sau poate înceta în cazurile prevăzute de prezentul cod.

(2) Executarea silită se suspendă:

- a)** când suspendarea a fost dispusă de instanța sau de creditor, în condițiile legii;
- b)** la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condițiile legii;
- c)** în cazul prevăzut la art. 152;
- d)** în alte cazuri prevăzute de lege.

(3) Executarea silită se întrerupe în cazurile prevăzute expres de lege. Executarea silită nu se întrerupe pe perioada în care un contribuabil este declarat insolubil.

(4) Executarea silită încetează dacă:

- a)** s-au stins integral obligațiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligațiile de plată accesorii, cheltuielile de executare și orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;
- b)** a fost desființat titlul executoriu;
- c)** în alte cazuri prevăzute de lege.

(5) Măsurile de executare silită aplicate în condițiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult 5 zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare.

(6) În cazul în care popririle înființate de organul de executare generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, creditorul fiscal poate dispune, la cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, fie suspendarea temporară totală, fie suspendarea temporară parțială a executării silită prin poprire. Suspendarea se poate dispune pentru o perioadă de cel mult 6 luni de la data comunicării către banca sau alt tert poprit a suspendării popririi de către organul fiscal.

(7) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la alin. (6) debitorul va indica bunurile libere de orice sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanții prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită.

Alin. (3) și (6) ale art. 144 au fost modificate de pct. 2 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 165 din 24 noiembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.100 din 6 decembrie 2005.

Secțiunea a 2-a

Executarea silită prin poprire

Articolul 145

Executarea silită a sumelor ce se cuvin debitorilor

(1) Sunt supuse executării silită prin poprire orice sume urmaribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silită prin poprire, în cazul în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silită.

(3) În cazul sumelor urmaribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb afișat de acestea pentru ziua respectivă.

(4) Sumele ce reprezintă venituri bănești ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmăririi numai în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare printr-o adresă care va fi trimisă prin scrisoare recomandată, cu dovada de primire, tertului poprit, împreună cu o copie certificată de pe titlul executoriu. Totodată va fi instiintat și debitorul despre înființarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înființată anterior, ca măsură asiguratorie, devine executorie prin comunicarea copiei certificate de pe titlul executoriu, făcută tertului poprit, și instiintarea despre aceasta a debitorului.

(8) Poprirea se considera înființată din momentul primirii adresei de înființare de către tertul poprit. În acest sens, tertul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât și ora primirii adresei de înființare a popririi.

(9) După înființarea popririi, tertul poprit este obligat:

- a)** să plătească, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal, suma reținută și cuvenită, în contul indicat de organul de executare;
- b)** să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, instiintând despre aceasta organul de executare.

(10) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, tertul poprit îi va anunța în scris despre aceasta pe creditori și va proceda la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 167.

(11) Pentru stingerea creanțelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmărit prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile alin. (5) aplicându-se în mod corespunzător. În acest caz, odată cu comunicarea somației și a titlului executoriu, făcuta debitorului potrivit art. 44, o copie certificată de pe acest titlu va fi comunicată băncii la care se afla deschis contul debitorului. Despre această măsură va fi înștiințat și debitorul.

(12) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (11), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate. Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popririi asupra disponibilităților banesti, băncile nu vor proceda la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu vor accepta alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi, cu excepția sumelor necesare plății drepturilor salariale.

(13) Încalcarea prevederilor alin. (9), (10), (12) și (15) atrage nulitatea oricărei plăți și răspunderea solidară a tertului poprit cu debitorul, în limita sumelor sustrate indisponibilizării. Prevederile art. 28 se aplică în mod corespunzător.

(14) Dacă debitorul face plata în termenul prevăzut în somație, organul de executare va înștiința de îndată în scris băncile pentru sistarea totală sau parțială a indisponibilizării conturilor și reținerilor. În caz contrar banca este obligată să procedeze conform dispozițiilor alin. (12).

(15) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, băncile vor urmări executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(16) Dispozițiile alin. (10) se aplică în mod corespunzător.

Articolul 146

Executarea silită a tertului poprit

(1) Dacă tertul poprit înștiințează organul de executare că nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit sau nu respectă dispozițiile art. 145 alin. (9)-(16), precum și în cazul în care invocă alte neregularități în legătură cu drepturile și obligațiile părților privind înființarea popririi, instanța judecătorească în a cărei rază teritorială se afla domiciliul sau sediul tertului poprit, la cererea organului de executare ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, va pronunța menținerea sau desființarea popririi.

(2) Judecata se face de urgență și cu precădere.

(3) Pe baza hotărârii de menținere a popririi, care constituie titlu executoriu, organul de executare poate începe executarea silită a tertului poprit, în condițiile prezentului cod.

Secțiunea a 3-a

Executarea silită a bunurilor mobile

Articolul 147

Executarea silită a bunurilor mobile

(1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepțiile prevăzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoană fizică nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieții și muncii debitorului, precum și familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor și la formarea profesională, precum și cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupații cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfășurării activității agricole, cum sunt unelte, semintele, îngrășămintele, furajele și animalele de producție și de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de același fel;

c) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru încălzit și pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziții legale.

(3) Bunurile debitorului persoană fizică necesare desfășurării activității de comerț nu sunt exceptate de la executare silită.

(4) Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, chiar dacă acestea se afla la un tert. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal.

- (5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca măsura asiguratorie nu este necesară o noua sechestrare.
- (6) Executorul fiscal, la începerea executării silite, este obligat să verifice dacă bunurile prevăzute la alin. (5) se găsesc la locul aplicării sechestrului și dacă nu au fost substituite sau degradate, precum și să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanței.
- (7) Bunurile nu vor fi sechestrate dacă prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cheltuielile executării silite.
- (8) Prin sechestrul înființat asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândește un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.
- (9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestr, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri decât cu aprobarea dată, potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdicții atrage răspunderea, potrivit legii, a celui în culpa.
- (10) Actele de dispoziție care ar interveni ulterior indisponibilizării prevăzute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolută.
- (11) În cazurile în care nu au fost luate măsuri asiguratorii pentru realizarea integrală a creanței fiscale și la începerea executării silite se constată că există pericolul evident de instrainare, substituire sau sustragere de la urmărire a bunurilor urmăribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicată o dată cu comunicarea somației.

Articolul 148

Procesul-verbal de sechestr

- (1) Procesul-verbal de sechestr va cuprinde:
- a) denumirea organului de executare, indicarea locului, a datei și a orei când s-a făcut sechestrul;
 - b) numele și prenumele executorului fiscal care aplică sechestrul, numărul legitimației și al delegației;
 - c) numărul dosarului de executare, data și numărul de înregistrare a somației, precum și titlul executoriu în baza căruia se face executarea silită;
 - d) temeiul legal în baza căruia se face executarea silită;
 - e) sumele datorate pentru a căror executare silită se aplică sechestrul, inclusiv cele reprezentând dobânzi și penalități de întârziere, menționându-se și cota acestora, precum și actul normativ în baza căruia a fost stabilită obligația de plată;
 - f) numele, prenumele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore ce locuiește împreună cu debitorul sau denumirea și sediul debitorului, numele, prenumele și domiciliul altor persoane majore care au fost de față la aplicarea sechestrului, precum și alte elemente de identificare a acestor persoane;
 - g) descrierea bunurilor mobile sechestrate și indicarea valorii estimate a fiecăruia, după aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea și individualizarea acestora, menționându-se starea de uzură și eventualele semne particulare ale fiecărui bun, precum și dacă s-au luat măsuri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se afla, sau de administrare ori conservare a acestora, după caz;
 - h) mențiunea ca evaluarea se va face înainte începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesită cunoștințe de specialitate;
 - i) mențiunea făcută de debitor privind existența sau inexistența unui drept de gaj, ipoteca ori privilegiu, după caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;
 - j) numele, prenumele și adresa persoanei care i s-au lăsat bunurile, precum și locul de depozitare a acestora, după caz;
 - k) eventualele obiecții făcute de persoanele de față la aplicarea sechestrului;
 - l) mențiunea ca, în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestr debitorul nu plătește obligațiile fiscale, se va trece la valorificarea bunurilor sechestrate;
 - m) semnatura executorului fiscal care a aplicat sechestrul și a tuturor persoanelor care au fost de față la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul fiscal va menționa aceasta împrejurare.
- (2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestr se predă debitorului sub semnatura sau i se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum și, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu mențiunea de primire a bunurilor în păstrare.
- (3) În vederea valorificării organul de executare este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestr, precum și dacă nu au fost substituite sau degradate.
- (4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt suficiente pentru realizarea creanței fiscale, organul de executare va face investigațiile necesare pentru identificarea și urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestrul sau dacă au fost substituite sau degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigațiilor efectuate conform alin. (4) se va încheia procesul-verbal de sechestrul.

(6) Dacă se sechestrează și bunuri gajate pentru garantarea creanțelor altor creditori, organul de executare le va trimite și acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestrul.

(7) Executorul fiscal care constată ca bunurile fac obiectul unui sechestrul anterior va consemna aceasta în procesul-verbal, la care va anexa o copie de pe procesele-verbale de sechestrul respective. Prin același proces-verbal executorul fiscal va declara sechestrate, când este necesar, și alte bunuri pe care le va identifica.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestrul încheiate anterior se considera sechestrate și în cadrul noii executări silite.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată ca în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârșit fapte care pot constitui infracțiuni va consemna aceasta în procesul-verbal de sechestrul și va sesiza de îndată organele de urmărire penală competente.

Articolul 149

Custodele

(1) Bunurile mobile sechestrate vor putea fi luate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare sau de executorul fiscal, după caz, ori vor fi ridicate și depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt luate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii și când se constată că există pericol de substituție ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, cel târziu a doua zi lucrătoare, la unitățile specializate.

(3) Cel care primește bunurile în custodie va semna procesul-verbal de sechestrul.

(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare îi va stabili acestuia o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

Secțiunea a 4-a

Executarea silite a bunurilor imobile

Articolul 150

Executarea silite a bunurilor imobile

(1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului. În situația în care debitorul deține bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silite se va întinde numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sulței.

(2) Executarea silite imobiliară se întinde deplin drept și asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

(4) Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silite se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din săvârșirea de infracțiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestrul, dispozițiile art. 147 alin. (9) și (10) și ale art. 148 alin. (1) și (2) fiind aplicabile.

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipoteca legală.

(7) Dreptul de ipoteca conferă creditorului fiscal în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de ipoteca, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate organul de executare care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de carte funciara efectuarea înscripției ipotecare, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestrul.

(9) Biroul de carte funciara va comunica organelor de executare, la cererea acestora, în termen de 10 zile, celelalte drepturi reale și sarcini care grevează imobilul urmărit, precum și titularii acestora, care vor fi înștiințați de către organul de executare și chemați la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil și distribuirea pretului.

(10) Creditorii debitorului, alții decât titularii drepturilor menționate la alin. (9), sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la înscrierea procesului-verbal de sechestrul al bunului imobil în evidențele de publicitate imobiliară, să comunice în scris organului de executare titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.

Articolul 151

Instituirea administratorului-sechestrul

(1) La instituirea sechestrului și în tot cursul executării silite, organul de executare poate numi un administrator-sechestr, dacă această măsură este necesară pentru administrarea imobilului urmarit, a chiriilor, a arende și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

(2) Administrator-sechestr poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

(3) Administratorul-sechestr va consemna veniturile încasate potrivit alin. (1) la unitățile abilitate și va depune recipisa la organul de executare.

(4) Când administrator-sechestr este numită o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare îi va fixa o remunerație ținând seama de activitatea depusă.

Articolul 152

Suspendarea executării silite a bunurilor imobile

(1) După primirea procesului-verbal de sechestr, debitorul poate solicita organului de executare, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanțelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmarit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice organul de executare poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică caruia i s-a aprobat suspendarea conform prevederilor alin. (2) se sustrage ulterior de la executare silită sau își provoacă insolvabilitatea, se vor aplica în mod corespunzător prevederile art. 27.

Secțiunea a 5-a Executarea silită a altor bunuri

Articolul 153

Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de radacini

(1) Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de radacini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor și a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare va hotărî, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor așa cum sunt prinse de radacini sau după ce vor fi culese.

Articolul 154

Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

(1) Bunurile mobile și/sau imobile proprietate a debitorului pot fi valorificate în ansamblu dacă organul de executare apreciază ca astfel acestea pot fi vândute în condiții mai avantajoase.

(2) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la alin. (1) organul de executare va proceda la sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.

(3) Prevederile secțiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile și ale secțiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum și ale art. 161 privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

Secțiunea a 6-a Valorificarea bunurilor

Articolul 155

Valorificarea bunurilor sechestrate

(1) În cazul în care creanța fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestr, se va proceda, fără efectuarea altei formalități, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepția situațiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desființarea sechestrului, suspendarea sau amânarea executării silite.

(2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, ținând seama atât de interesul legitim și imediat al creditorului, cât și de drepturile și obligațiile debitorului urmarit, organul de executare va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalitățile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare și care, față de datele concrete ale cauzei, se dovedeste a fi mai eficientă.

(3) În sensul alin. (2) organul de executare competent va proceda la valorificarea bunurilor sechestrate prin:

a) înțelegerea părților;

b) vânzare în regim de consignație a bunurilor mobile;

c) vânzare directă;

d) vânzare la licitație;

e) alte modalități admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitații, agenții imobiliare sau societăți de brokeraj, după caz.

(4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vandute în regim de urgență.

(5) Dacă din cauza unei contestații sau a unei învoielii între părți data, locul sau ora vânzării directe sau la licitație a fost schimbată de organul de executare, se vor face alte publicații și anunțuri, potrivit art. 158.

(6) Vânzarea bunurilor sechestrate se face numai către persoane fizice sau juridice care nu au obligații fiscale restante.

(7) În sensul alin. (6), în categoria obligațiilor fiscale restante nu se cuprind obligațiile fiscale pentru care s-au acordat, potrivit legii, reduceri, amânări sau esalonări la plată.

Articolul 156

Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților

(1) Valorificarea bunurilor potrivit înțelegerii părților se realizează de debitorul însuși, cu acordul organului de executare, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanței fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare propunerile ce i s-au făcut și nivelul de acoperire a creanțelor fiscale, indicând numele și adresa potențialului cumparator, precum și termenul în care acesta din urmă va achita prețul propus.

(2) Prețul propus de cumparator și acceptat de organul de executare nu poate fi mai mic decât prețul de evaluare.

(3) Organul de executare, după analiza propunerilor prevăzute la alin. (1), va comunica aprobarea indicând termenul și contul bugetar în care prețul bunului va fi virat de cumparator.

(4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 147 alin. (9) și (10) se ridică după creditarea contului bugetar menționat la alin. (3).

Articolul 157

Valorificarea bunurilor prin vânzare directă

(1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:

a) pentru bunurile prevăzute la art. 155 alin. (4);

b) înainte începerii procedurii de valorificare prin licitație, dacă se recuperează integral creanța fiscală;

c) pe parcursul procedurii de valorificare prin licitație sau după finalizarea ei, dacă bunul nu a fost vândut și o persoană oferă cel puțin prețul de evaluare.

(2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.

(3) În cazul în care organul de executare înregistrează în condițiile prevăzute la alin. (1) mai multe cereri, va vinde bunul persoanei care oferă cel mai mare preț față de prețul de evaluare.

Articolul 158

Vânzarea bunurilor la licitație

(1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitație organul de executare este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puțin 10 zile înainte de data fixată pentru desfășurarea licitației.

(2) Publicitatea vânzării se realizează prin afisarea anunțului privind vânzarea la sediul organului de executare, al primăriei în a cărei rază teritorială se afla bunurile sechestrate, la sediul și domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se afla bunurile sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, și prin anunțuri într-un cotidian național de largă circulație, într-un cotidian local, în pagina de Internet sau, după caz, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, precum și prin alte modalități prevăzute de lege.

(3) Despre data, ora și locul licitației vor fi înștiințati și debitorul, custodele, administratorul-sechestru, precum și titularii drepturilor reale și ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.

(4) Anunțul privind vânzarea cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) bunurile care se oferă spre vânzare și descrierea lor sumară;

c) prețul de evaluare ori prețul de pornire a licitației, în cazul vânzării la licitație, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;

d) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale și a privilegiilor care grevează bunurile;

e) data, ora și locul vânzării;

f) invitația, pentru toți cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înștiințeze despre aceasta organul de executare înainte de data stabilită pentru vânzare;

g) invitația către toți cei interesați în cumpararea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;

- h)** mențiunea ca ofertanții sunt obligați să depună, în cazul vânzării prin licitație, până la termenul de vânzare, o taxa de participare reprezentând 10% din prețul de pornire a licitației;
- i)** mențiunea ca toți cei interesați în cumpararea bunurilor trebuie să prezinte dovada emisă de organele fiscale că nu au obligații fiscale restante;
- j)** data afisării publicației de vânzare.
- (5)** Licităția se ține la locul unde se afla bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare, după caz.
- (6)** Debitorul este obligat să permită ținerea licitației în spațiile pe care le deține, dacă sunt adecvate acestui scop.
- (7)** Pentru participarea la licitație ofertanții depun, cu cel puțin o zi înainte de data licitației, următoarele documente:
- a)** oferta de cumparare;
 - b)** dovada plății taxei de participare, potrivit alin. (11);
 - c)** imputernicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;
 - d)** pentru persoanele juridice de naționalitate română, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerțului;
 - e)** pentru persoanele juridice straine, actul de înmatriculare tradus în limba română;
 - f)** pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;
 - g)** pentru persoanele fizice straine, copie de pe pasaport;
 - h)** dovada, emisă de organele fiscale, că nu are obligații fiscale restante față de acestea.
- (8)** Prețul de pornire a licitației este prețul de evaluare pentru prima licitație, diminuat cu 25% pentru a doua licitație și cu 50% pentru a treia licitație.
- (9)** Licităția începe de la cel mai mare pret din ofertele de cumparare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la alin. (8), iar în caz contrar va începe de la acest din urmă pret.
- (10)** Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare pret, dar nu mai puțin decât prețul de pornire. În cazul prezentării unui singur ofertant la licitație, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta ofera cel puțin prețul de pornire a licitației.
- (11)** Taxa de participare reprezintă 10% din prețul de pornire a licitației și se plătește în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, organul de executare va dispune în scris restituirea taxei de participare participanților care au depus oferte de cumparare și nu au fost declarați adjudecatari, iar în cazul adjudecării taxa se reține în contul pretului. Taxa de participare nu se restituie ofertanților care nu s-au prezentat la licitație, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum și adjudecatarului care nu a plătit prețul, reținându-se în contul organului de executare pentru acoperirea cheltuielilor de executare silită.

Articolul 159

Comisia de licitație

- (1)** Vânzarea la licitație a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un președinte.
- (2)** Comisia de licitație este constituită din 3 persoane desemnate de organul de conducere al creditorului bugetar.
- (3)** Comisia de licitație verifică și analizează documentele de participare și afișează la locul licitației, cu cel puțin o ora înainte de începerea acesteia, lista cuprinzând ofertanții care au depus documentația completă de participare.
- (4)** Ofertanții se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care președintele comisiei anunță obiectul licitației, precum și modul de desfășurare a acesteia.
- (5)** La termenele fixate pentru ținerea licitației executorul fiscal va da citire mai întâi anunțului de vânzare și apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 158 alin. (7).
- (6)** Dacă la prima licitație nu s-au prezentat ofertanți sau nu s-a obținut cel puțin prețul de pornire a licitației conform art. 158 alin. (8), organul de executare va fixa un termen în cel mult 30 de zile, în vederea tinerii celei de-a doua licitații.
- (7)** În cazul în care nu s-a obținut prețul de pornire nici la a doua licitație ori nu s-au prezentat ofertanți, organul de executare va fixa un termen în cel mult 30 de zile, în vederea tinerii celei de-a treia licitații.
- (8)** La a treia licitație creditorii urmaritori sau intervenienți nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un pret mai mic de 50% din prețul de evaluare.
- (9)** Pentru fiecare termen de licitație se va face o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor art. 158.
- (10)** După licitarea fiecărui bun se va întocmi un proces-verbal privind desfășurarea și rezultatul licitației.
- (11)** În procesul-verbal prevăzut la alin. (10) se vor menționa, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele: numele și prenumele sau denumirea cumparatorului, precum și domiciliul fiscal al acestuia;

numărul dosarului de executare silită; indicarea bunurilor adjudecate, a pretului la care bunul a fost adjudecat și a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toți cei care au participat la licitație și sumele oferite de fiecare participant, precum și, dacă este cazul, menționarea situațiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

Articolul 160

Adjudecarea

(1) După adjudecarea bunului adjudecatorul este obligat să plătească prețul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.

(2) Dacă adjudecatorul nu plătește prețul, procedura vânzării la licitație se va relua în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatorul este obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitație și, în cazul în care prețul obținut la noua licitație este mai mic, diferența de preț.

(3) Adjudecatorul va putea să achite la următoarea licitație prețul oferit inițial, caz în care va fi obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitație.

(4) Dacă la următoarea licitație bunul nu a fost vândut, fostul adjudecator este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.

(5) Termenul prevăzut la alin. (1) se aplică și în cazul valorificării conform înțelegerii părților sau prin vânzare directă.

Articolul 161

Plata în rate

(1) În cazul vânzării la licitație a bunurilor imobile cumpărătorii pot solicita plata pretului în rate, în cel mult 12 rate lunare, cu un avans de minimum 50% din prețul de adjudecare a bunului imobil și cu plata unei dobânzi stabilite conform prezentului cod. Organul de executare va stabili condițiile și termenele de plată a pretului în rate.

(2) Cumpărătorul nu va putea înstrăina bunul imobil decât după plata pretului în întregime și a dobânzii stabilite.

(3) În cazul neplatii avansului prevăzut la alin. (1), dispozițiile art. 160 se aplică în mod corespunzător.

(4) Suma reprezentând dobânda nu stinge creanțele fiscale pentru care s-a început executarea silită și constituie venit al bugetului corespunzător creanței principale.

Articolul 162

Procesul-verbal de adjudecare

(1) În cazul vânzării bunurilor imobile, organul de executare va încheia procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a pretului sau a avansului prevăzut la art. 161 alin. (1), dacă bunul a fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Un exemplar al procesului-verbal de adjudecare a bunului imobil va fi trimis, în cazul vânzării cu plata în rate, biroului de carte funciara pentru a înscrive interdicția de înstrăinare și grevare a bunului până la plata integrală a pretului și a dobânzii stabilite pentru imobilul transmis, pe baza caruia se face înscrierea în cartea funciara.

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (1) va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele mențiuni:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) numărul și data procesului-verbal de desfășurare a licitației;

c) numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul cumpărătorului;

d) codul de identificare fiscală a debitorului și cumpărătorului;

e) prețul la care s-a adjudecat bunul și taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;

f) modalitatea de plată a diferenței de preț în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;

g) datele de identificare a bunului;

h) mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciara;

i) mențiunea că pentru creditor procesul-verbal de adjudecare constituie documentul pe baza caruia se emite titlu executoriu împotriva cumpărătorului care nu plătește diferența de preț, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata pretului în rate;

j) semnatura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(3) În cazul în care cumpărătorul caruia i s-a încuviințat plata pretului în rate nu plătește restul de preț în condițiile și la termenele stabilite, el va putea fi executat silit pentru plata sumei datorate în temeiul titlului executoriu emis de organul de executare competent pe baza procesului-verbal de adjudecare.

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata pretului, executorul fiscal întocmește în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.

(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (4) va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepția lit. f), h) și i), precum și mențiunea ca acest document constituie titlu de proprietate. Cate un exemplar al procesului-verbal de adjudecare se va transmite organului de executare coordonator și cumparatorului.

Articolul 163

Reluarea procedurii de valorificare

(1) Dacă bunurile supuse executării silită nu au putut fi valorificate prin modalitățile prevăzute la art. 155, acestea vor fi restituite debitorului cu menținerea măsurii de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripție. În cadrul acestui termen organul de executare poate relua oricând procedura de valorificare și va putea, după caz, să ia măsura numirii, menținerii ori schimbării administratorului-sechestrului ori custodelui.

(2) În cazul în care debitorii cărora urma să li se restituie bunuri potrivit alin. (1) nu se mai afla la domiciliul fiscal declarat și, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificați, organul fiscal va proceda la înființarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit art. 44 alin. (3), ca bunul în cauză este pastrat la dispoziția proprietarului până la împlinirea termenului de prescripție, după care va fi valorificat potrivit dispozițiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Cele arătate la alin. (2) vor fi consemnate într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(4) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (3) în condițiile legii se va sesiza instanța judecătorească competentă cu acțiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

Articolul 164

Darea în plată

(1) În tot cursul executării silită asupra bunurilor imobile ale debitorului persoana juridică, inclusiv în perioada în care poate avea loc reluarea procedurii de valorificare în condițiile art. 163 alin. (1), creanțele fiscale administrate de Ministerul Finanțelor Publice și cele ale bugetelor locale pot fi stinse, la cererea debitorului, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale a bunurilor imobile supuse executării silită.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care executarea silită este suspendată ca urmare a aprobării unei înlesniri la plata obligațiilor fiscale, potrivit art. 122.

(3) În scopul prevăzut la alin. (1) organul abilitat să efectueze procedura de executare silită, potrivit legii, va transmite cererea, împreună cu un exemplar al dosarului de executare silită și propunerile sale, comisiei numite prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, de către unitatea administrativ-teritorială, care va decide asupra modului de soluționare a acestora și va dispune organului abilitat să efectueze procedura de executare silită, încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil și stingerea creanțelor fiscale administrate de Ministerul Finanțelor Publice sau a celor locale pentru care s-a început executarea silită.

(4) Comisia prevăzută la alin. (3) va decide stingerea creanțelor fiscale prin trecerea în proprietatea publică a unor bunuri imobile supuse executării silită, numai în condițiile existenței unor solicitări de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri.

(5) De la data depunerii cererii de către debitor până la data întocmirii procesului-verbal de trecere în proprietatea publică, bunul imobil rămâne indisponibilizat.

(6) Procesul-verbal de trecere în proprietatea publică a bunului imobil constituie titlu de proprietate. Operațiunea de transfer al dreptului de proprietate, ca efect al dării în plată, este scutită de taxa pe valoarea adăugată.

(7) Bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform alin. (1) pot fi date în administrare în condițiile legii.

(8) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea publică conform prezentului cod au fost revendicate și restituite, potrivit legii, tertelor persoane, debitorul persoană juridică va fi obligat la plata sumelor stinse prin această modalitate.

Capitolul IX

Cheltuieli

Articolul 165

Cheltuieli de executare silită

(1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silită sunt în sarcina debitorului.

(2) Suma cheltuielilor cu executarea silită se stabilește de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod, care are la baza documente privind cheltuielile efectuate.

(3) Cheltuielile de executare silită a creanțelor fiscale se avansează de organele de executare, din bugetul acestora.

(4) Cheltuielile de executare silită care nu au la baza documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silită nu sunt în sarcina debitorului urmărit.

(5) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silită se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepția sumelor reprezentând cheltuieli de executare silită a creanțelor fiscale administrate de Ministerul Finanțelor Publice, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

Capitolul X

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silită

Articolul 166

Sumele realizate din executare silită

(1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silită reprezintă totalitatea sumelor încasate după comunicarea somației prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.

(2) Creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu se sting cu sumele realizate conform alin. (1), în ordinea vechimii, mai întâi creanța principală și apoi accesoriile acesteia.

(3) Dacă suma ce reprezintă atât creanța fiscală, cât și cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența se va proceda la compensare, potrivit art. 112, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.

(4) Despre sumele de restituit debitorul va fi instiintat de îndată.

Articolul 167

Ordinea de distribuire

(1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus și alți creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 133 vor proceda la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, facute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror pret se distribuie;

b) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite somerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății;

c) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

d) creanțele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuții și din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului trezoreriei statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale;

e) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

f) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;

g) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum și din chirii sau arenze;

h) creanțele reprezentând amenzi cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

i) alte creanțe.

(2) Pentru plata creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori proporțional cu creanța fiecăruia.

Articolul 168

Reguli privind eliberarea și distribuirea

(1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii și care îndeplinesc condiția de publicitate sau posesie a bunului mobil au prioritate, în condițiile prevăzute la art. 138 alin. (7), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea față de alți creditori care au garanții reale asupra bunului respectiv.

(2) Accesoriile creanței principale prevăzute în titlul executoriu vor urma ordinea de preferință a creanței principale.

(3) Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipoteca sau alte drepturi reale, despre care organul de executare a luat cunoștința în condițiile art. 148 alin. (6) și ale art. 150 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor vor fi plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 167 alin. (1) lit. b). În acest caz, organul de executare este obligat să îi instiinteze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea pretului.

(4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.

(5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se va face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuirea sumei, cu instiintarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.

(6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se va consemna de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se va semna de toți cei îndreptățiți.

(7) Cel nemulțumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecțiile sale.

(8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (6) nici un creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

Capitolul XI

Contestația la executare silită

Articolul 169

Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuza să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silită prin ordonanța președințială prevăzute de art. 403 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedura de urgență.

Articolul 170

Termen de contestare

(1) Contestația se poate face în termen de 15 zile, sub sancțiunea decaderii, de la data când:

a) contestatorul a luat cunoștința de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somației sau din alta instiintare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silită sau în alt mod;

b) contestatorul a luat cunoștința, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoștința, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.

(2) Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

(3) Neintroducerea contestației în termenul prevăzut la alin. (2) nu îl împiedică pe cel de-al treilea să își realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

Articolul 171

Judecarea contestației

(1) La judecarea contestației instanța va cita și organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul tertul poprit.

(2) La cererea părții interesate instanța poate decide, în cadrul contestației la executare, asupra împărțirii bunurilor pe care debitorul le deține în proprietate comună cu alte persoane.

(3) Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea sau lamurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

(4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseși și al anulării titlului executoriu, instanța poate dispune prin aceeași hotărâre să i se restituie celui îndreptățit suma ce i se cuvine din valorificarea bunurilor sau din reținerile prin poprire.

(5) În cazul respingerii contestației contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el va fi obligat și la plata unei amenzi de la 50 lei (RON) la 1.000 lei (RON).

Capitolul XII

Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități

Articolul 172

Insolvabilitatea

- (1) Creantele fiscale urmarite de organele de executare pot fi scazute din evidenta acestora în cazul în care debitorul respectiv se găsește în stare de insolvabilitate.
- (2) Procedura de insolvabilitate este aplicabila în urmatoarele situații:
 - a) când valoarea veniturilor sau bunurilor urmaribile ale debitorului este mai mica decat obligațiile fiscale de plată;
 - b) când după încetarea executării silită pornite împotriva debitorului rămân debite neachitate;
 - c) când debitorul a disparut sau a decedat fără sa lase avere;
 - d) când debitorul nu este gasit la ultimul domiciliu fiscal cunoscut și la acesta ori în alte locuri, unde exista indicii ca a avut avere, nu se gasesc venituri sau bunuri urmaribile;
 - e) când, potrivit legii, debitorul persoana juridica își inceteaza existenta și au ramas neachitate obligații fiscale.
- (3) Pentru creantele fiscale ale debitorilor declarati în stare de insolvabilitate, conducatorul organului de executare dispune scoaterea creantei din evidenta curenta și trecerea ei într-o evidenta separata.
- (4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmaribile cu o valoare mai mare decat obligațiile fiscale de plată, după declararea stării de insolvabilitate, organele de executare vor lua masurile necesare de trecere din evidenta separata în evidenta curenta și de executare silita.

Litera a) a alin. (2) al art. 172 a fost modificata de pct. 3 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 165 din 24 noiembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.100 din 6 decembrie 2005.

Alin. (4) al art. 172 a fost modificat de pct. 4 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 165 din 24 noiembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 1.100 din 6 decembrie 2005.

Articolul 173

Deschiderea procedurii de reorganizare judiciara sau faliment

- (1) Organul de executare este obligat ca pentru creantele fiscale datorate de comercianti, societăți comerciale, cooperative de consum ori cooperative mestesugaresti sau persoane fizice sa ceara instanțelor judecătorești competente începerea procedurii reorganizării judiciare sau a falimentului, în condițiile legii.
- (2) Cererile organelor fiscale privind începerea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului se vor inainta instanțelor judecătorești și sunt scutite de consemnarea vreunei cautiuni.

Articolul 174

Anularea creanțelor fiscale

- (1) În situațiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin posta, sunt mai mari decat creantele fiscale supuse executării silită, conducatorul organului de executare poate aproba anularea debitelor respective. Cheltuielile generate de comunicarea somației prin posta sunt suportate de organul fiscal.
- (2) Creantele fiscale restante aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 10 lei (RON), se anulează. Anual, prin hotărâre a Guvernului se stabileste plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate.
- (3) În cazul creanțelor fiscale datorate bugetelor locale, suma prevăzută la alin. (2) reprezinta limita maxima până la care, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate.

Titlul IX

Solutionarea contestatiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

Capitolul I

Dreptul la contestație

Articolul 175

Posibilitatea de contestare

- (1) Împotriva titlului de creanta, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativa de atac și nu inlatura dreptul la actiune al celui care se considera lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.
- (2) Este indreptatit la contestație numai cel care considera ca a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia.
- (3) Baza de impunere și impozitul, taxa sau contribuția stabilite prin decizie de impunere se contesta numai împreună.
- (4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de impunere prin care nu sunt stabilite impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.
- (5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impunere, reglementate potrivit art. 87 alin. (1), contestația se poate depune de orice persoană care participa la realizarea venitului.

(6) Bazele de impunere constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impunere pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

Articolul 176

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

- a) datele de identificare a contestatorului;
- b) obiectul contestației;
- c) motivele de fapt și de drept;
- d) dovezile pe care se întemeiază;
- e) semnatura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și stampila în cazul persoanelor juridice.

Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoana fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.

(3) Contestația se depune la organul fiscal, respectiv vamal, al cărui act administrativ este atacat și nu este supusă taxelor de timbru.

Articolul 177

Termenul de depunere a contestației

(1) Contestația se va depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decaderii.

(2) În cazul în care competența de soluționare nu aparține organului emitent al actului administrativ fiscal atacat, contestația va fi înaintată de către acesta, în termen de 5 zile de la înregistrare, organului de soluționare competent.

(3) În cazul în care contestația este depusă la un organ fiscal incompetent, aceasta va fi înaintată, în termen de 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(4) Dacă actul administrativ fiscal nu conține elementele prevăzute la art. 43 alin. (2) lit. i), contestația poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, organului de soluționare competent.

Articolul 178

Retragerea contestației

(1) Contestația poate fi retrasă de contestator până la soluționarea acesteia. Organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului general de depunere a acesteia.

Capitolul II

Competența de soluționare a contestațiilor.

Decizia de soluționare

Articolul 179

Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, precum și a titlurilor de creanță privind datoria vamală se soluționează după cum urmează:

a) contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora, al caror quantum este sub 500.000 lei (RON), se soluționează de către organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale unde contestatorii au domiciliul fiscal sau, după caz, de către organul fiscal stabilit la art. 33 alin. (3);

b) contestațiile formulate de marii contribuabili, care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora, al caror quantum este sub 500.000 lei (RON), se soluționează de către organele competente constituite în cadrul respectivelor direcții generale de administrare a marilor contribuabili;

c) contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, al caror quantum este de 500.000 lei (RON) sau mai mare, precum și cele formulate împotriva actelor emise de organe centrale se soluționează de către organe competente de soluționare constituite la nivel central.

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

(3) Contestațiile formulate de cei care se considera lezați de refuzul nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal se soluționează de către organul ierarhic superior organului fiscal competent să emită acel act.

(4) Contestațiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de autoritățile administrației publice locale se soluționează de către acestea.

(5) Cuantumul sumelor prevăzute la alin. (1) se actualizează prin hotărâre a Guvernului.

Articolul 180

Decizia sau dispoziția de soluționare

(1) În soluționarea contestației, organul competent se pronunță prin decizie sau dispoziție, după caz.

(2) Decizia sau dispoziția emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul cailor administrative de atac.

Articolul 181

Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

(1) Decizia de soluționare a contestației se emite în forma scrisă și va cuprinde: preambulul, considerentele și dispozitivul.

(2) Preambulul cuprinde: denumirea organului investit cu soluționarea, numele sau denumirea contestatorului, domiciliul fiscal al acestuia, numărul de înregistrare a contestației la organul de soluționare competent, obiectul cauzei, precum și sinteza susținerilor părților atunci când organul competent de soluționare a contestației nu este organul emitent al actului atacat.

(3) Considerentele cuprind motivele de fapt și de drept care au format convingerea organului de soluționare competent în emiterea deciziei.

(4) Dispozitivul cuprinde soluția pronunțată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitată și instanța competență.

(5) Decizia se semnează de către conducatorul direcției generale, directorul general al organului competent constituit la nivel central, conducatorul organului fiscal emitent al actului administrativ atacat sau de înlocuitorii acestora, după caz.

Capitolul III

Dispoziții procedurale

Articolul 182

Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

(1) Organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației, după caz, alte persoane ale caror interese juridice de natura fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.

(2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 175 alin. (5) și nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.

(3) Persoanei introduse în procedura de contestație i se vor comunica toate cererile și declarațiile celorlalte părți. Aceasta persoană are drepturile și obligațiile părților rezultate din raportul de drept fiscal ce formează obiectul contestației și are dreptul să înainteze propriile sale cereri.

(4) Dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la intervenția forțată și voluntară sunt aplicabile.

Articolul 183

Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

(2) Organul de soluționare competent pentru lamurirea cauzei poate solicita punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din minister sau al altor instituții și autorități.

(3) Prin soluționarea contestației nu se poate crea o situație mai grea contestatorului în propria cale de atac.

(4) Contestatorul, intervenientii sau imputerniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

(5) Organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se va mai proceda la analiza pe fond a cauzei.

Articolul 184

Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor savarsirii unei infractiuni a carei constatare ar avea o înraurire hotaratoare asupra solutiei ce urmeaza să fie data în procedura administrativa;

b) solutionarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecati.

(2) Organul de solutionare competent poate suspenda procedura, la cerere, dacă sunt motive intemeiate. La aprobarea suspendarii, organul de solutionare competent va stabili și termenul până la care se suspenda procedura. Suspendarea poate fi solicitata o singură dată.

(3) Procedura administrativa este reluata la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de solutionare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.

Articolul 185

Suspendarea executarii actului administrativ fiscal

(1) Introducerea contestației pe calea administrativa de atac nu suspenda executarea actului administrativ fiscal.

(2) Organul de solutionare a contestației poate suspenda executarea actului administrativ atacat până la solutionarea contestației, la cererea temeinic justificata a contestatarului .

(3) Dacă se suspenda executarea unei decizii referitoare la baza de impunere, atunci se va suspenda și executarea deciziei de impunere ulterioare.

(4) Organele de solutionare pot dispune instituirea masurilor asiguratorii de către organul fiscal competent în condițiile prezentului cod.

Capitolul IV Solutii asupra contestației

Articolul 186

Solutii asupra contestației

(1) Prin decizie contestația va putea fi admisa, în totalitate sau în parte, ori respinsa.

(2) În cazul admitterii contestației se decide, după caz, anularea totala sau parțială a actului atacat.

(3) Prin decizie se poate desfiinta total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmeaza să se incheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de solutionare.

(4) Prin decizie se poate suspenda solutionarea cauzei, în condițiile prevăzute de art. 184.

Articolul 187

Respingerea contestației pentru neindeplinirea condițiilor procedurale

(1) Dacă organul de solutionare competent constata neindeplinirea unei condiții procedurale, contestația va fi respinsa fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestația nu poate fi respinsa dacă poarta o denumire gresita.

Articolul 188

Comunicarea deciziei și calea de atac

(1) Decizia privind solutionarea contestației se comunica contestatorului, persoanelor introduse, în condițiile art. 44, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în solutionarea contestatiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competența.

Titlul X Sanțiuni

Articolul 189

Contraventii

(1) Constituie contraventii urmatoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declaratiilor de înregistrare fiscala sau de mențiuni;

b) nedeclararea la termenele prevăzute de lege a bunurilor și veniturilor impozabile sau, după caz, a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat;

c) nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 55 și art. 56 alin. (2);

d) nerespectarea obligației prevăzute la art. 103 alin. (8);

e) neducerea la indeplinire a masurilor stabilite potrivit art. 103 alin. (9);

f) nerespectarea obligației înscrierii codului de identificare fiscala pe documente, potrivit art. 71;

g) nerespectarea de către platitorii de salarii și venituri asimilate salariilor a obligațiilor privind completarea și pastrarea fiselor fiscale;

h) neindeplinirea obligațiilor privind transmiterea la organul fiscal competent sau, după caz, la terte persoane a formularelor și documentelor prevăzute de legea fiscală, altele decât declarațiile fiscale și declarațiile de înregistrare fiscală sau de mențiuni;

i) nerespectarea de către bănci a obligațiilor privind furnizarea informațiilor și a obligațiilor de decontare prevăzute de prezentul cod;

j) nerespectarea obligațiilor ce-i revin tertului poprit, potrivit prezentului cod;

k) nerespectarea obligației de comunicare prevăzute la art. 150 alin. (9);

l) refuzul debitorului supus executării silite de a preda bunurile organului de executare spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispoziție acestuia pentru a fi identificate și evaluate;

m) refuzul de a prezenta organului financiar-fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribuțiilor datorate bugetului general consolidat, în vederea stabilirii realității declarației fiscale;

n) neretinerea, potrivit legii, de către platitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă;

o) reținerea și neversarea în totalitate, de către platitorii obligațiilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite și contribuții cu reținere la sursă, dacă nu sunt savarsite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni;

p) refuzul de a îndeplini obligația prevăzută la art. 52 alin. (1).

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 1.500 lei (RON) la 3.000 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);

b) cu amendă de la 50 lei (RON) la 500 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 500 lei (RON) la 2.500 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) cu amendă de la 500 lei (RON) la 1.500 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 2.500 lei (RON) la 5.000 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e);

d) cu amendă de la 50 lei (RON) la 1.500 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 500 lei (RON) la 10.000 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. a), b), f)-l);

e) cu amendă de la 50 lei (RON) la 500 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 500 lei (RON) la 2.000 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. m)-p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plata sunt de până la 50.000 lei (RON) inclusiv;

f) cu amendă de la 500 lei (RON) la 2.000 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 2.000 lei (RON) la 5.000 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. m)-p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plata sunt cuprinse între 50.000 lei (RON) și 100.000 lei (RON) inclusiv;

g) cu amendă de la 2.000 lei (RON) la 5.000 lei (RON), pentru persoanele fizice, și cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON), pentru persoanele juridice, în cazul savarsirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. m)-p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plata sunt mai mari de 100.000 lei (RON).

(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de venit constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10 lei (RON) la 100 lei (RON).

(4) Nedepunerea la termen a declarațiilor fiscale pentru obligațiile datorate bugetelor locale se sancționează potrivit [Legii nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal.

(5) Sumele încasate în condițiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

Articolul 190

Contravenții și sancțiuni la regimul produselor accizabile

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) detinerea de produse accizabile în afara regimului suspensiv, care nu au fost introduse în sistemul de accizare conform titlului VII din Codul fiscal;

b) neanuntarea autorității fiscale competente, în termenul legal, despre modificările aduse datelor initiale avute în vedere la eliberarea autorizației;

c) detinerea în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcarii, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false;

d) nerespectarea programului de lucru al antrepozitului fiscal, așa cum a fost aprobat de autoritatea fiscală competentă;

e) practicarea, de către producători sau de către importatori, de prețuri de vânzare mai mici decât costurile ocazionate de producerea sau importul produselor accizabile vandute, la care se adaugă acciza și taxa pe valoarea adăugată;

f) neînscrisura distinctă în facturi a valorii accizelor sau a impozitului la țigărele și gazele naturale din producția internă, în cazurile prevăzute la titlul VII din Codul fiscal;

- g)** neutilizarea documentelor fiscale prevăzute de titlul VII din Codul fiscal;
 - h)** neefectuarea, prin unități bancare, a decontărilor între furnizori și cumpărători, ca persoane juridice, de produse accizabile;
 - i)** amplasarea mijloacelor de măsurare a producției și a concentrației de alcool și distilate în alte locuri decât cele prevăzute expres în titlul VIII din Codul fiscal sau deteriorarea sigiliilor aplicate de către supraveghetorul fiscal și nesesizarea organului fiscal în cazul deteriorării lor;
 - j)** nesolicitarea desemnării supraveghetorului fiscal în vederea desigilării cisternelor sau recipientelor în care se transporta alcoolul și distilatele în vrac;
 - k)** transportul de alcool etilic și de distilate, efectuat prin cisterne sau recipiente care nu poartă sigiliile supraveghetorului fiscal, au sigilii deteriorate sau nu sunt însoțite de documentul de însoțire prevăzut la titlul VII din Codul fiscal;
 - l)** fabricarea de alcool sanitar de către alte persoane decât antrepozitarii autorizați pentru producție de alcool etilic;
 - m)** comercializarea în vrac, pe piața internă, a alcoolului sanitar;
 - n)** circulația și comercializarea în vrac a alcoolului etilic rafinat și a distilatelor în alte scopuri decât cele expres prevăzute în titlul VIII din Codul fiscal;
 - o)** neevidențierea corectă în registrul special a cantităților de alcool și distilate importate în vrac;
 - p)** neevidențierea la organele fiscale teritoriale a situațiilor privind modul de valorificare a alcoolului și distilatelor;
 - q)** nesolicitarea organului fiscal teritorial în vederea desigilării instalațiilor de fabricație, precum și neevidențierea în registrul destinat acestui scop a informațiilor privind capacitățile reale de distilare, data și ora sigilării și desigilării cazanelor sau a celorlalte instalații de fabricație a tuicii și a rachiurilor de fructe;
 - r)** comercializarea, la prețuri mai mari decât prețurile maxime de vânzare cu amanuntul declarate, a produselor pentru care s-au stabilit astfel de prețuri;
 - s)** comercializarea produselor ce nu se regăsesc în listele cuprinzând prețurile maxime de vânzare cu amanuntul declarate de către agenții economici producători și importatori;
 - s)** refuzul agenților economici producători de țigarete de a prelua și de a distruge, în condițiile prevăzute de lege, cantitățile de produse din tutun confiscate;
 - t)** folosirea conductelor mobile, a furtunurilor elastice sau a altor conducte de acest fel, utilizarea rezervoarelor necalibrate, precum și amplasarea înaintea contoarelor a unor canele*) sau robinete prin care se pot extrage cantități de alcool sau distilate necontorizate;
 - t)** comercializarea în vrac și utilizarea ca materie primă, pentru fabricarea băuturilor alcoolice, a alcoolului etilic și a distilatelor cu concentrația alcoolică sub 96,0% în volum;
 - u)** desfășurarea activităților de distribuție și comercializare angro a băuturilor alcoolice și produselor din tutun fără îndeplinirea condițiilor prevăzute de [art. 244¹ alin. \(1\) din Legea nr. 571/2003](#), cu modificările și completările ulterioare;
 - v)** comercializarea, prin pompele stațiilor de distribuție, a altor uleiuri minerale decât cele din categoria gazelor petroliere lichefiate, benzinelor și motorinelor auto, precum și a petrolului lampant, care corespund standardelor naționale de calitate;
 - x)** funcționarea instalațiilor de producere alcool etilic sau distilate, în afara programului de lucru aprobat de Comisia de autorizare a antrepozitelor fiscale din cadrul Ministerului Finanțelor Publice;
 - y)** comercializarea produselor accizabile într-un antrepozit fiscal în perioada în care autorizația a fost revocată sau anulată, fără acordul autorității fiscale competente pentru valorificarea stocurilor de produse, acordat în condițiile prevăzute de lege.
- (2)** Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei (RON) la 100.000 lei (RON), precum și cu:
- a)** confiscarea produselor, iar în situația în care acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din aceasta vânzare, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), c), k), l), m), n), v), x) și y);
 - b)** confiscarea cisternelor, recipientelor și a mijloacelor de transport utilizate în transportul alcoolului etilic și al distilatelor, în cazul prevăzut la alin. (1) lit. k);
 - c)** oprirea activității de comercializare a produselor accizabile pe o perioadă de 1-3 luni, în cazul comercianților în sistem angro sau cu amanuntul, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c), m), u) și v);
 - d)** oprirea activității de producție a produselor accizabile prin sigilarea instalației, în cazul producătorilor, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. d), i), l), n) și x).
- (3)** Autoritatea fiscală competentă suspenda, la propunerea organului de control, autorizația de antrepozit fiscal pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. d), i), m), n), t) și x).

Litera t) a alin. (1) al [art. 190 a fost rectificată potrivit RECTIFICARII nr. 92 din 24 decembrie 2003](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 974 din 2 noiembrie 2005.

Articolul 191

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

- (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către organele fiscale competente.
- (2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la art. 189 și 190 se aplică persoanelor fizice sau persoanelor juridice care au calitatea de subiect în raportul juridic fiscal.
- (3) Constatarea și sancționarea faptelor ce constituie contravenție potrivit art. 190 se fac de personalul de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și al unităților sale teritoriale, cu excepția sancțiunii privind suspendarea autorizației de antrepozit fiscal, care se dispune de autoritatea fiscală competentă, la propunerea organului de control.
- (4) Contravențiile prevăzute la art. 189 alin. (1) lit. b) se aplică pentru faptele constatate după data intrării în vigoare a prezentului cod.
- (5) În cazul aplicării sancțiunii amenzii potrivit art. 189 și 190, contribuabilul are posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute în prezentul cod, agentul constator facând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal de constatare și sancționare contravențională.

Articolul 192

Actualizarea sumei amenzilor

Limitele amenzilor contravenționale prevăzute în prezentul cod pot fi actualizate anual, în funcție de evoluția ratei inflației, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice.

Articolul 193

Dispoziții aplicabile

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legale referitoare la regimul juridic al contravențiilor.

Titlul XI

Dispoziții tranzitorii și finale

Articolul 194

Dispoziții privind regimul vamal

Neplata la termenul legal a impozitelor, taxelor sau altor sume ce se datorează, potrivit legii, în vama atrage interzicerea efectuării altor operațiuni de vamă până la stingerea integrală a acestora.

Articolul 194¹

Dispoziții privind stoparea ajutorului de stat

- (1) Stoparea acordării ajutoarelor de stat se realizează, de drept, prin:
 - a) emiterea unei decizii a Consiliului Concurenței în acest sens;
 - b) emiterea unei decizii de către furnizorul ajutorului de stat ca urmare a exercitării activității de supraveghere, când constata incompatibilitatea între ajutoarele de stat acordate și dispozițiile [Legii nr. 143/1999](#) privind ajutorul de stat, republicată, precum și a actelor normative emise în aplicarea acesteia.
- (2) Deciziile emise în condițiile alin. (1) trebuie să cuprindă următoarele elemente:
 - a) denumirea operatorului economic și datele de identificare a acestuia;
 - b) modalitatea de acordare a ajutorului de stat;
 - c) data la care se realizează stoparea.

Art. 194¹ a fost introdus de pct. 2 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 129 din 15 septembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 887 din 4 octombrie 2005.

Articolul 194²

Dispoziții privind recuperarea ajutorului de stat ilegal sau interzis

- (1) Deciziile Consiliului Concurenței, precum și deciziile furnizorilor de ajutor de stat prin care se dispune recuperarea unui ajutor de stat ilegal sau interzis constituie titlu executoriu. Dispozițiile art. 137 alin. (7)-(9) se aplică în mod corespunzător.
- (2) Recuperarea ajutoarelor de stat dispuse potrivit alin. (1) se realizează de către unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală, respectiv de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, potrivit Codului de procedură fiscală, cu excepția Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului, care va aplica propria procedură de recuperare.
- (3) Pentru sumele reprezentând ajutoare de stat de recuperat se datorează dobânda de la data la care ajutorul de stat a fost pus la dispoziție beneficiarului și până la recuperarea sa.
- (4) Nivelul dobânzii aferente sumelor de recuperat cu titlu de ajutor de stat ilegal sau interzis va fi stabilit anual prin hotărâre a Guvernului.

(5) Sumele recuperate reprezentand ajutoare de stat ilegale sau interzise se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

Art. 194² a fost introdus de pct. 2 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 129 din 15 septembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 887 din 4 octombrie 2005.

Articolul 195

Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale

- (1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici din cadrul organelor fiscale sunt investiți cu exercitiul autorității publice și beneficiază de protecție potrivit legii.
- (2) Statul și unitățile administrativ-teritoriale răspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.
- (3) Răspunderea statului și a unităților administrativ-teritoriale nu înalță răspunderea funcționarilor publici din cadrul organelor fiscale în exercitarea cu rea-credință sau gravă neglijență a atribuțiilor de serviciu.
- (4) Ministerul Finanțelor Publice poate constitui fonduri pentru acordarea de stimulente personalului din aparatul propriu și din unitățile subordonate, după caz, prin reținerea unei cote de 5% din sumele încasate prin executare silită potrivit prevederilor prezentului cod, din sumele încasate în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și faliment, precum și din surse reglementate prin alte acte normative.
- (5) Sistemul de acordare a stimulentei pentru personalul din aparatul propriu și din unitățile subordonate Ministerului Finanțelor Publice, care desfășoară activitățile prevăzute la alin. (4), va fi stabilit similar sistemului de salarizare pentru personalul bugetar și va fi aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice.
- (6) Unitățile administrativ-teritoriale, în calitate de creditor fiscal local, pot constitui lunar fonduri pentru acordarea de stimulente personalului din compartimentele de specialitate, cu atribuții în administrarea creanțelor fiscale locale, prin aplicarea unei cote de 5% asupra sumelor încasate:
 - a) prin executarea silită, conform legii;
 - b) în cadrul procedurii de reorganizare judiciară și a falimentului;
 - c) din impozitele și taxele locale stabilite ca urmare a constatării de bunuri sau servicii impozabile ori taxabile, stabilite suplimentar peste nivelul celor declarate de contribuabil, rezultat al inspecțiilor fiscale efectuate, precum și din dobânzile și penalitățile de întârziere aferente acestora.
- (7) Aprobarea stimulentei prevăzute la alin. (6) se face de către ordonatorul de credite, la propunerea conducătorului compartimentului de specialitate.
- (8) Plata stimulentei aprobate se face în cursul lunii curente pentru luna precedentă.
- (9) Sumele constituite conform alin. (6), rămase necheltuite la finele anului curent, se reportează cu aceeași destinație în anul următor.

Articolul 196

Acte normative de aplicare

- (1) În aplicarea prezentului cod, Guvernul adoptă norme metodologice de aplicare, în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a prezentei ordonanțe.
- (2) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.
- (3) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea impozitelor și taxelor locale, se aprobă prin ordin comun al ministrului administrației și internelor și ministrului finanțelor publice.
- (4) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanțelor bugetului general consolidat administrate de alte organe, se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituției publice, după caz.
- (5) În aplicarea dispozițiilor art. 194¹ și 194², Ministerul Finanțelor Publice va emite instrucțiuni de aplicare, aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Alin. (5) al art. 196 a fost introdus de pct. 3 al articolului unic din [ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 129 din 15 septembrie 2005](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 887 din 4 octombrie 2005.

Articolul 197

Scutirea organelor fiscale de plată taxelor

Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane sau cautiuni pentru cererile, acțiunile și orice alte măsuri pe care le îndeplinesc în vederea administrării creanțelor fiscale, cu excepția celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

Articolul 198

Înscrierea creanțelor la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare

Pentru creantele fiscale administrate de către Ministerul Finanțelor Publice, acesta este autorizat ca operator care, prin unitatile sale teritoriale, ca agenti împuterniciți, sa inscrie creante cuprinse în titluri executorii la Arhiva Electronică de Garantii Reale Mobiliare.

Articolul 199

Dispozitii privind termenele

- (1) Cererile depuse de către contribuabil potrivit prezentului cod se soluționează de către organul fiscal, în termen de 45 de zile de la înregistrare, cu excepția cazurilor în care prin lege se prevede altfel.
- (2) În situațiile în care, pentru soluționarea cererii, sunt necesare informații suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data solicitării și data primirii informațiilor solicitate.
- (3) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

Articolul 200

Confiscari

- (1) Confiscările dispuse potrivit legii se duc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea. Confiscările dispuse de procurori sau de instanțele de judecată se duc la îndeplinire de către Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Administrației și Internelor sau, după caz, de către alte autorități publice abilitate de lege, prin organele competente, stabilite prin ordin comun al conducătorilor instituțiilor în cauză, iar valorificarea se face de organele competente ale Ministerului Finanțelor Publice, conform legii.
- (2) Sumele confiscate, precum și cele realizate din valorificarea bunurilor confiscate, mai puțin cheltuielile impuse de ducerea la îndeplinire și de valorificare, se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz, conform legii.

Articolul 201

Dispozitii procedurale privind înregistrarea în cazul unor activități cu produse accizabile

- (1) Înregistrarea prevăzută la [art. 244¹ alin. \(1\) din Legea nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se face prin depunerea la organul fiscal competent a unei cereri de înregistrare.
- (2) Pe baza cererii de înregistrare organul fiscal competent eliberează un atestat care da dreptul titularului să distribuie și să comercializeze angro bauturi alcoolice și produse din tutun.
- (3) Organul fiscal competent va elibera atestatul numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la [art. 244¹ alin. \(1\) din Legea nr. 571/2003](#), cu modificările și completările ulterioare.
- (4) Organul fiscal emitent va revoca atestatul ori de câte ori constată neîndeplinirea uneia dintre condițiile prevăzute la [art. 244¹ alin. \(1\) din Legea nr. 571/2003](#), cu modificările și completările ulterioare.
- (5) Prin derogare de la dispozițiile legale privind folosirea antrepozitelor fiscale, la cererea antrepozitarului autorizat pentru producția și imbutelierea produsului bere, comisia competență pentru autorizarea antrepozitelor fiscale poate aproba, prin decizie, utilizarea instalațiilor de imbuteliere a produsului bere și pentru imbutelierea bauturilor răcoritoare și a apei plate. Celelalte prevederi privind regimul de antrepozitare fiscală sunt aplicabile în mod corespunzător.
- (6) Prin decizie, comisia poate stabili condițiile de utilizare a instalațiilor.

Articolul 202

Dispozitii tranzitorii privind înregistrarea fiscală

- (1) Persoanele prevăzute la [art. 69 alin. \(4\)](#), care sunt deja înregistrate, au obligația de a depune declarația de înregistrare fiscală în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.
- (2) Codurile de identificare fiscală și certificatele de înregistrare fiscală atribuite anterior intrării în vigoare a prezentului cod rămân valabile.
- (3) Persoanele înregistrate în registrul contribuabililor la data intrării în vigoare a prezentului cod, al cărui domiciliu fiscal diferă de sediul social, în cazul persoanelor juridice, sau de domiciliu, în cazul persoanelor fizice, după caz, au obligația de a depune declarația de înregistrare fiscală în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului cod. În caz contrar se considera valabil ca domiciliu fiscal ultimul domiciliu sau sediu declarat.

Articolul 203

Dispozitii tranzitorii privind soluționarea cererilor de rambursare a taxei pe valoarea adăugată

Cererile de rambursare a taxei pe valoarea adăugată, depuse potrivit legii privind taxa pe valoarea adăugată și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentului cod, se soluționează potrivit reglementărilor în temeiul cărora au fost depuse.

Articolul 204

Dispozitii tranzitorii privind inspecția fiscală

Inspecțiile fiscale începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod se vor continua potrivit procedurii existente la data când au fost începute. În aceste condiții, măsurile dispuse prin procesul-verbal de control au valoare de act administrativ fiscal.

Articolul 205

Dispoziții tranzitorii privind solutionarea contestatiilor

(1) Contestațiile depuse înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod se solutioneaza potrivit procedurii administrativ-jurisdictionale existente la data depunerii contestației.

(2) În situația contestațiilor aflate în curs de solutionare formulate împotriva actelor de control prin care au fost reverificate aceeași perioadă și același tip de obligație fiscală și pentru care din instrumentarea cauzelor penale de către organele competente nu rezultă existența prejudiciului, se vor menține obligațiile stabilite anterior.

Articolul 206

Dispoziții tranzitorii privind executarea silită

Executarile silită, în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod, se continua potrivit dispozițiilor acestuia, actele indeplinite anterior ramanand valabile.

Articolul 207

Intrarea în vigoare

Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2004. Dispozițiile titlului X "Sanctiuni" intră în vigoare la data de 10 ianuarie 2004.

Articolul 208

Conflictul temporal al actelor normative

Reglementările emise în temeiul ordonanțelor și ordonanțelor de urgență prevăzute la art. 209 rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prezentului cod, prevăzute la art. 196, în măsura în care nu contravin prevederilor acestuia.

Articolul 209

Abrogari

La data intrării în vigoare a prezentului cod se abroga:

- a) [Ordonanța Guvernului nr. 82/1998](#) privind inregistrarea fiscală a platitorilor de impozite și taxe, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 1 octombrie 2002, cu modificările și completările ulterioare;
- b) [Ordonanța Guvernului nr. 68/1997](#) privind procedura de întocmire și depunere a declarațiilor de impozite și taxe, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 24 martie 1999, cu modificările și completările ulterioare;
- c) [Ordonanța Guvernului nr. 61/2002](#) privind colectarea creanțelor bugetare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 14 august 2003, cu modificările și completările ulterioare;
- d) [Ordonanța Guvernului nr. 70/1997](#) privind controlul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 30 august 1997, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 64/1999](#), cu modificările și completările ulterioare;
- e) [Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001](#) privind solutionarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 6 februarie 2001, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 506/2001](#), cu modificările și completările ulterioare;
- f) [Ordonanța Guvernului nr. 39/2003](#) privind procedurile de administrare a creanțelor bugetelor locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 2 februarie 2003, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 358/2003](#);
- g) pct. 5 din [cap. I al anexei la Legea nr. 117/1999](#) privind taxele extrajudiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 6 iulie 1999, cu modificările și completările ulterioare;
- h) [art. 3 din Legea nr. 87/1994](#) privind combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003;
- i) [art. IV alin. \(1\)-\(5\) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2004](#) pentru reglementarea unor măsuri financiare, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 116/2004](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2004;
- j) [art. 246 din Legea nr. 571/2003](#) privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003;
- k) [art. 61 alin. \(3\) din Legea nr. 141/1997](#) privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 1 august 1997, cu modificările și completările ulterioare;
- l) [cap. III "Contravenții și sancțiuni" din Legea nr. 87/1994](#) pentru combaterea evaziunii fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, cu modificările ulterioare.

Notă

Reproducem mai jos prevederile [art. II, III și IV din Legea nr. 210/2005](#), care nu sunt incorporate în textul republicat al [Ordonanței Guvernului nr. 92/2003](#):

"Art. II. - Începând cu data de 1 ianuarie 2007, art. 110*1) din Codul de procedură fiscală se modifica și va avea următorul cuprins:

*1) Art. 110 a devenit în forma republicată art. 111.

«ARTICOLUL 110

Ordinea stingerii datoriilor

(1) Dacă un contribuabil datorează mai multe tipuri de impozite, taxe, contribuții și alte sume reprezentând creanțe fiscale prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. a), iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate datoriile, atunci se sting datoriile corelative celui tip de creanță fiscală principală pe care îl stabilesc contribuabilul.

(2) În cadrul tipului de impozit, taxă, contribuție sau altă sumă reprezentând creanță fiscală, stabilit de contribuabil, stingerea se efectuează, de drept, în următoarea ordine:

a) sumele datorate în contul ratei din luna curentă din graficul de plată a obligației fiscale pentru care s-a aprobat esalonare la plată, precum și dobânda datorată în luna curentă din grafic sau suma amanată la plată, împreună cu dobânzile datorate pe perioada amanării, în cazul în care termenul de plată se împlineste în luna curentă, precum și obligațiile fiscale curente de a caror plată depinde menținerea valabilității înlesnirii acordate;

b) obligația fiscală principală și obligațiile fiscale accesorii aferente acesteia, în ordinea vechimii, cu excepția celor pentru care s-a început executarea silită. După stingerea integrală a obligației fiscale principale celei mai vechi se vor stingea obligațiile fiscale accesorii aferente acesteia, mai întâi dobânzile și apoi penalitățile de întârziere;

c) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată a obligației fiscale pentru care s-a aprobat esalonare, până la concurența cu suma esalonată la plată sau până la concurența cu suma achitată, după caz, precum și suma amanată la plată împreună cu dobânzile datorate pe perioada amanării, după caz;

d) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea contribuabilului.

(3) Vechimea obligațiilor fiscale se determină în funcție de scadența acestora, prevăzută de Codul fiscal sau de alte prevederi legale. În cazul diferențelor de obligații fiscale principale stabilite de organele competente, precum și al diferențelor suplimentare de obligații fiscale principale, ce fac obiectul declarațiilor rectificative depuse de contribuabili, vechimea se determină în funcție de termenele de plată stabilite în condițiile art. 108 alin. (2)*1). Vechimea obligațiilor fiscale accesorii este data de vechimea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor obligații fiscale care le-au generat.

*1) Art. 108 alin. (2) a devenit în forma republicată art. 109 alin. (2).

(4) Dacă un contribuabil nu respectă ordinea prevăzută la alin. (2), organul fiscal competent va instiinta debitorul despre modul în care s-a efectuat stingerea prevăzută la alin. (2).»

Art. III. - Începând cu data de 1 ianuarie 2006, art. 115*2) din Codul de procedură fiscală se modifica și va avea următorul cuprins:

*2) Art. 115 a devenit în forma republicată art. 116.

«ARTICOLUL 115

Majorări de întârziere

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează majorări de întârziere după cum urmează:

a) pentru impozitele, taxele și contribuțiile stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire inclusiv. În cazul plății pretului în rate, majorările de întârziere se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuire a avansului. Pentru suma rămasă de plată, majorările de întârziere sunt datorate de către cumpărător;

b) pentru impozitele, taxele și contribuțiile debitorului declarat insolubil, până la data încheierii procesului-verbal de constatare a insolabilității, inclusiv.

(3) Modul de calcul al majorărilor de întârziere aferente sumelor reprezentând eventuale diferențe între impozitul pe profit plătit la data de 25 ianuarie a anului următor celui de impunere și impozitul pe profit**) datorat conform declarației de impunere întocmite pe baza situației financiare anuale va fi reglementat prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Pentru obligațiile fiscale neachitate la termenul de plată, reprezentând impozitul pe venitul global, se datorează majorări de întârziere după cum urmează:

a) pentru anul fiscal de impunere majorările de întârziere pentru plățile anticipate stabilite de organul fiscal prin decizii de plăți anticipate se calculează până la data plății debitului sau, după caz, până la data de 31 decembrie;

b) majorările de intarziere pentru sumele neachitate în anul de impunere, potrivit lit. a), se calculeaza începând cu data de 1 ianuarie a anului următor până la data stingerii acestora, inclusiv;

c) în cazul în care impozitul pe venit stabilit prin decizia de impunere anuală este mai mic decât cel stabilit prin deciziile de plati anticipate, majorările de intarziere se recalculeaza, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală, urmand a se face regularizarea majorarilor de intarziere în mod corespunzător.

(5) Nivelul majorarii de intarziere este de 0,1% pentru fiecare zi de intarziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale.»

Art. IV. - (1) La data de 1 ianuarie 2006 se abroga art. 120*3) din Codul de procedură fiscala.

*3) Art. 120 a devenit în forma republicată art. 121.

(2) În toate actele normative în care se face referire la notiunile de dobanzi și/sau penalități de intarziere aceste notiuni se inlocuiesc cu notiunea de majorări de intarziere."

**) Alin. (3) al [art. 115 din Nota finala a fost rectificat potrivit RECTIFICARII nr. 92 din 24 decembrie 2003](#), publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 974 din 2 noiembrie 2005.